

BRAND

anarkistisk tidning sedan 1898, nr 2 2004 (38), 25 KR

...skuggor från Iran
Radikal hela livet

8 marsguide
ISM i Palestina
Spanien från insidan

Omslag: Palestina

ISM-are förhandlar för att få tre av sina kamrater frigivna. Förhandlingen misslyckades och de arresterade fördes till en polisstation i bosättningsen Ariel och skickades senare hem.

Foto Björn Kirsch

Kliché från tidigt 1900-tal
Ur Brands bildarkiv

Stödfest för Brand

År 2003 fyllde Brand 105 år. Det var också ett år med mycket tumult i redaktionen och en flytt där vi insåg att vi hade cirka 15 000 exemplar av gamla tidningar. Eftersom det är tråkigt att dessa bara ligger och skräpar anordnades en stödfest för Brand på Hagabion i Göteborg den 13 december.

DÄR SÅLDE VI TIDNINGAR från 1989 och framåt, runt 50 olika nummer såldes hutlöst billigt och många kom till festen enbart för att inhandla tidningar till sina samlingar.

Göteborgsbandet Protestera gjorde en fantastisk spelning iförda luciaskjortor, det utgjorde kvällens höjdpunkt och påminde oss flera gånger om varför vi fortsätter att kämpa i sitt mellansnack.

Festen fortsatte sedan med djs och dansgolv och en hel del ölrickande. Det hela gick över förväntan och det var jättekul att så många kom men tråkigt att vi inte kunde släppa in alla.

För er som inte kunde komma på festen kommer det att finnas fler chanser att tjacka upp sig på gamla tidningar, även om vissa nummer tyvärr är slutsålda. Håll utkik efter bokbord och tjata på era lokala bokcaféer etc att köpa in gamla nummer.

Slutligen vill vi tacka alla som kom och alla som hjälpte till att förbereda och jobbade under festen! Tack vare detta drog vi in tillräckligt med pengar för att fortsätta producera Brand!★

Brandredaktionen

INNEHÅLL BRAND: 1/2004

02 Brandfest Stödfest i Göteborg	10 Aktivism genom livet Äldre aktivister berättar	24 Insänt Virvelvinden i Lund
04 Internationella kvinnodagen Guide till 8 mars	14 Spanien från insidan ABC	26 Djurrätt och anarki Nya okupationer
06 Salem Samlat på ett uppslag	18 Gnistor Nyheter från rörelsen	28 Svett & Etikett Dolores La Conchas frågespalt
08 Att överleva En berättelse från Iran	22 Debatt Separatistisk kamp	30 Palestina ISM

Brand Stockholm: brand@motkraft.net **Brand Göteborg:** brandgoteborg@motkraft.net **Brand Malmö:** brandmalmo@motkraft.net **Prenumerera:** 150 kr/6 nummer. Brand är gratis för fångar
Adress: Box 150 15, 140 65 Sthlm **Web:** www.motkraft.net/brand **Omslag:** Björn Kirsch

BRANDTAL: Eu vs Anarkister

ATT VARA ANARKIST kan ibland kännas som att tvingas springa gatlopp, efter att ha blivit tjuvrad och fjädrad, för att till sist bli utslängd ur stan. EU med Italien i spetsen ska nu med hjälp av experter utreda hur ett "anarkistiskt uppror" kan bekämpas. Detta syftar inte till något annat än att kriminalisera anarkister. Nu som i alla tider då staten gör dåligt ifrån sig, ser de till att stärka sitt grepp om nationen, bland annat genom att uppmuntra nationalismen och tron på de styrande. I Sverige har det lett till att polisen gärna gör gemensam sak med nazisterna och skyddar dem mot antirasister, som i sin tur blir kraftigt demoniserade av polis och media. Det

är en underlig tid vi lever i. Det är också längesedan det var så många moppehjälmar och drabbningar med snuten som det var under 2003. Gör vi framsteg? Läs mer om detta på sidorna om Salem.

Att Sverige inte heller gör uttalanden mot Israel kanske beror på att Persson i hemlighet hellre pratar med Sharon än en arab? Artikeln om Palestina och ISM är allt annat än Israelvänlig.

Ibland blir det så deprimerande när allt som känns som så självklart i teorin ändå inte är det i praktiken, som att alla som sysslar med antirasism borde fattat ett och annat, men ändå kämpar Svartskallebrigaderna separatistiskt

liksom så många kvinnor väljer att göra. Vem vill till exempel fira internationella kvinnodagen i sällskap med våldtäktsmän, för de duggar djävligt tätt i den utomparlamentariska miljön nu förtiden. Läs på sidorna 4-5 och bli inspirerad inför 8 mars, och på 22-23 om Svartskallebrigadens kritik av rörelsens otillgänglighet.

Ett tack till Soudabeh för hennes berättelse om åren i fängelset och alla bilder vi fick.

Vi har även jobbat lite på problemet med civilsnutar, så lycka till med kampen i det nya året!★

Brandredaktionen

REVOLUTIONÄRT 8 MARS

Först av allt vill vi slå fast att varje dag borde vara ett åttonde mars. Varje dag borde vi brudar vara ute på gatan och slåss för våra rättigheter, fira vårt systerskap och visa vad vi tycker om kapitalism, rasism, kvinnohat, heterosexism och all annan fascistisk skit som är delar av våra livsvillkor. Här kommer nu en guide till alla årets dagar.★

Endast tjejer

Det viktigaste är förstås att ni är uteslutande tjejer. Då slipper ni ägna halva planeringstiden till att diskutera hur förtryckta män är i patriarkatet, hur uteslutna de är i den feministiska miljön och hur viktigt det är att snubbarna syns och håller talet under 8 mars.

Börja planera i god tid!

Det är bra att vara en stor planeringsgrupp. När man är många är det viktigt att ha tid till att jobba ihop sig, ge utrymme för alla att ventiler sina idéer, och att ha möjlighet till att ändra planerna femtiotusen gånger. När man väl börjat smida planer är det svårt att sluta. Också om man är en väldigt liten planeringsgrupp är det bra att ha god tid på sig eftersom alla praktiska saker ofta tar längre tid än vad man tror. Affischerna blir aldrig klara i tid, ljudet blev utlånat till en punkspelning istället och Greta klarade inte uppkörningen.

Låt fantasin flöda

Ni kan göra allt. Gör inte bara en demonstration, gör två. Blockera en porrbutik OCH gör något mer. Ha inte endast en festdag, ha en festival. Då har ni också tid att ha roliga workshops och fester.

Paddan & H

Demonstrationsträning

Ha minst en demonstrationsträning. Det är ett bra sätt att genom lekar och peppiga övningar få en inblick i vad som kan komma att hända under en demonstration eller aktion. Ni lär också känna varandra bättre och en trygg grupp är det bästa vapen som finns. Demonstrationsträningar ger också möjlighet för tjejer som inte är med i arrangörsguppen att uttala sig om vad de vill med det planerade, dela med sig av sina erfarenheter och på så vis blir det hela mycket mer demokratiskt.

Flygblad

Översätt flygblad och affischer till fler språk än svenska. Då når ni fler kvinnor och tjejer och det är större chans att fler känner sig lockade.

Utan droger

Arrangera drogfritt. Droger är destruktiva och utestängande.

Media

Samarbeta aldrig med borgerlig media. Ha färdiga pressmeddelanden att ge dem. Ge inga intervjuer som de senare kan förvränga. Samarbeta bara med schysst alternativ media och försök att överlag dokumentera så mycket ni kan av det ni gör.

Utvärdering

Ha en utvärdering. Det är viktigt att alla får prata om arrangemanget, uttrycka sina upplevelser och prata om det som hänt. Det är bra om utvärderingen är öppen för alla som varit med, inte bara för arrangörsguppen. Genom att visa att allas åsikter är betydelsefulla kan det kännas lättare för dem som inte varit politiskt aktiva tidigare att bli det.

Ont om feminister?

Bor du feministglost? Har du inte lust till att arrangera en massaktion? Häng inte läpp. Det finns massor att göra ändå. Gör en affischeringskampanj. Ha en workshop tillsammans med dina kompisar. Skriv insändare. Gör en graffitimålning. Bränn porrtidningar. Måla en banderoll och häng den där alla ser den. Det viktigaste är att använda din fantasi.

Feministträff!

I MALMÖ KOMMER ett feministiskt möte att äga rum den 3-4 april 2004. Syftet är att skapa en mötesplats mellan aktivism och akademi, mellan praktik och teori. Där frågor som kön, klass, etnicitet, sexualitet och ålder har en central plats. Forumet kommer framför allt att rikta sig till tjejer och kvinnor i olika åldrar, med olika erfarenheter och livssituation.

Det har idag vuxit fram en världsomspännande rörelse av sociala och socialistiska forum. Det var utifrån ett av dessa socialistiska forum som ett par av oss i arbetsgruppen blev förbannade på att bland annat så få kvinnor och invandrare deltog som föreläsare, i paneldebatter och så vidare. Detta väckte tanken att arrangera ett feministiskt forum, eftersom något liknande saknas idag.

Det finns idag en mångfald av jämställdhets- och feministiskt arbete. Det finns tyvärr få utrymnen där denna mångfald av kvinnor med olika erfarenheter av jämställdhetsarbete kan mötas för erfarenhetsutbyte, att lära av varandra och diskutera strategier. Vi hoppas att Feministiskt Möte 2004 ska vara en inspiration i utformandet av praktiskt feministiskt arbete och strategier i olika fora, och att det ska blåsas liv i olika feministiska diskussioner.

Genom val av fokusområden vill vi lyfta fram de röster och perspektiv som sällan får utrymme i den offentliga debatten. Vissa teman kommer att stå i fokus under Feministiskt Möte 2004; kvinnors skilda erfarenheter genom etnicitet, sexualitet, klass och ålder. Vi vill främja diskussioner och initiativ som tar fasta på och arbetar kring de skillnader som påverkar alla delar av våra liv som kvinnor. Helgen kommer dock långtifrån bara handla om ideologiska diskussioner, föredrag och seminarier. Vi vill att alla bra grejer tjejer och kvinnor gör för varandra ska synas: fanzines, distros, DJ-workshops, bokbord, graff med mera.

Vad vill du ska hända? Kontakta oss och kom och träffas i Malmö 3-4 april!

Vill du eller din grupp vara med, har du eller ni idéer, frågor, tveka inte att kontakta oss!

Arbetsgruppen för Feministiskt Möte 2004
feminism2004@yahoo.se.

Håll er uppdaterade på webben: www.feminism2004.org!

Var brast det i Salem?

DET SOM HÄNDE i Salem är en ny företeelse för oss. Det handlar inte om 80 nazister mot oss, 200 antirasister, där vi kan stoppa deras eventuella marsch, manifestation eller vad det nu rör sig om. Det handlar inte heller om ett toppmöte där vi är flera tusen som vill protestera mot den globala världssordningen. Detta är en företeelse där nazisterna är lika många som vi och har flera hundra poliser till hjälp. För att stoppa dem behöver vi börja tänka i nya banor.

Svartablocket är en inarbetad strategi bland oss anarkister, samt vissa andra autonoma grupper, och har helt klart tjänat sina syften i den antirasistiska kampen. Men det är viktigt att vi kan vara flexibla i vårt motstånd och att vi tänker självkritiskt på våra strategier. På senare tid har vi upplevt att svartablocketstrategin snarare har motverkat än tjänat sitt syfte. Ett exempel var Växjö där strategin blev ohållbar för att den hindrade oss ifrån att delta i motdemonstrationen, det är ett problem att kläderna gör oss till en så lätt måltavla för polisen. Istället bestod motdemonstrationen av omaskerade ”vanliga” människor i olika åldrar.

Resultatet blir nästan en civil olydnad, där vi visar vår protest och sen står och väntar på att bli gripna, snarare än antirasistiskt motstånd. Det vi förespråkar är inte en uddlös pacifistisk antirasistisk kamp, tvärtom. Vi anser att direkt aktion är en nödvändighet för att bekämpa nazism och rasism, men eftersom våra möjligheter att utföra direkta aktioner stoppas borde vi leta efter nya strategier. Ett steg på vägen är att tänka över och ifrågasätta när svartablocket bör användas i den antirasistiska kampen.

VI SER FÖRDELAR med små autonoma grupper, de rör sig lättare, drar till sig mindre uppmärksamhet och har möjligheter till att utföra aktioner innan, under och efter demonstrationen. Aktionerna kan i bästa fall göra så att vi når vårt mål, det vill säga stoppa nazisterna från att marschera samt orsaka dem så mycket skada som möjligt. En annan fördel är att de har större möjlighet att konfrontera nazister på väg till och från demonstrationen. Nackdelen som vi ser det är att en konfrontation med den stora nazistdemonstration försvåras avsevärt då vi är för få.

Fördelar med en stor massa är att en konfrontation är möjlig. En stor massa visar på ett stort motstånd och kan då ha en opinionsbildande inverkan. Nackdelarna är att den drar till sig mycket uppmärksamhet, vilket gör att

aktioner försvåras. En stor massa är också ”svårmanövrerad”.

Vi anser att en demolednings uppgift och ansvar är att tillhandahålla information, utarbeta en plan där olika scenario förutsetts och ha lösningar på dem, och se till att det finns en solidaritetsgrupp. Fördelen med en demoledning är att vi kan agera som ett stort gemensamt kollektiv där alla kan delta på samma villkor utan att tillhöra en grupp. Detta skiljer sig från en situation med en samordningsgrupp där det huvudsakliga syftet är att få de autonomt handlande grupperna, skilda från varandra, nå ett slagkraftigt slutresultat. Skillnaden är inte så stor. Fördelen med en samordningsgrupp är att det blir lättare att vara flexibla, försvårar repression och uppmuntrar till kreativitet och frihet under ansvar.

FRÅGAN ÄR DÅ vad vi anser vara bäst för en situation som i Salem. I år fanns det brister i informationskedjan som blev tydliga under händelseutvecklingen. Demoledningen fungerade inte heller, olika grupper handlade på eget initiativ. Vi tycker att situationen som uppstod var onödigt riskfylld och otrygg för både oss som kollektiv och som individer. Den gav inte heller utrymme till vare sig kollektiv eller individuell handling. Vi tror på en samordningsgrupp med regelbunden kontakt och samarbete med flera mindre grupper är att föredra. Eftersom risken för repression minskar och möjligheterna för direkt aktion ökar.

Slutligen vill vi uppmana alla att organisera sig i eller ansluta sig till grupper inför Salem samt andra antirasistiska sammanhang där konfrontationer eller direktaktioner är av stor betydelse, för att underlätta en säker spridning av information och större delaktighet i planeringen.★

Miss J & Vicious Vixen

NMR: Stå upp mot nazismen!

1500 NAZISTER från hela Norden och Tyskland i den största nazistmanifestationen i Sverige sedan andra världskriget! En av Europas största årligt återkommande nazistmanifestationer!

Trots det tycks fortfarande en majoritet inom såväl polisen, massmedia samt Salems kommunledning och det politiska etablissemanget se antinazisterna som problemet. Då rena lögnare har spridits om vår manifestation känner vi oss tvingade att ge någon form av kommentar.

Vi var cirka 2000 personer, från såväl Salem som övriga Stockholm och även

tillresta från övriga landet som samlades på Rönninge Torg i en manifestation mot nazism och högerextremism med utfärdat polistillstånd. Tal och musik varvades och det rädde en god stämning.

När polistillståndet gått ut och vi packat ihop för att åka hem har polisen dock satt upp kravallstaket för tunneln till Rönninge station. Vår poliskontakt försöker då få besked om orsaken men får inget. Efter cirka 30 minuter tas kravallstaketet bort och vi får klartecken att gå upp på perrongen. När vi har börjat gå in i stationstunneln spärras dock vägen åter igen. Två kedjor med poliser hindrar oss från att åka hem utan att någon förklaring ges.

EN LUGN, ORDNAD och disciplinerad manifestation står alltså helt fredligt och stilla inne i stationstunneln och väntar på att få komma upp på perrongen. I detta läge, återigen helt utan information, stormar från andra sidan tunneln ett 50-tal poliser in med dragna batonger. De springer med full kraft in bland de människor som står inne i tunneln, trycker ner folk på varandra med sköldarna och slår sedan urskillningslöst. Panik utbryter och folk kliver på varandra då det inte går att ta sig undan. Trots att alla försöker ta sig tillbaka till Rönninge torg fortsätter poliserna att slå i huvudhöjd med sina stålbatonger.

Resultatet blir en massaker med minst ett 30-tal skadade. Det är denna av polisen utförda våldssorgie och bilder därifrån som av polis och media sedan kallas ”antirasisternas våld”!

Vi begär inte att någon ska tycka synd om dem som var där och tog sitt medborgerliga och demokratiska ansvar mot nazisterna. Däremot kräver vi att polisen ställs till svars för den massaker de utförde, att polisen slutar blåljuga allmänheten rakt upp i ögonen om förloppet, samt en saklig rapportering från medias sida. Det är inte meningen att man ska känna sig som en brottsling för att man säger ifrån mot nazism och högerextremism.

PÅ SAMMA SÄTT kräver vi en anständig debatt om vad som egentligen är problemet. För när Salems kommunledning misstänkliggör och utmålar antinazisterna som det största problemet samtidigt som de inte ens törns ta ordet ”nazism” i sin mun är det något som inte bara är allvarligt fel utan direkt farligt.

Om inte de som arrangerar nazistmarschen kan kallas nazister undrar vi vilka som då är det? Informationen finns ju helt öppet att hämta (till exempel på www.nmr.nu)! Att det är samma nazister som den lördagen paraderade genom Salem, som 1999 offentligt hyllade polismorden i Malexander, som med en

bilbomb skadade en journalist och hans barn svårt, samt var med i den grupp som mördade fackföreningsmannen Björn Söderberg. Det är personer ur denna grupp som de senaste veckorna hotat antirasister och deras familjer och barn i Salem.

Och om propagandan de sprider är om inte nazism så högerextremism. Propaganda med syfte att så splittring och hat mellan vanligt folk, mellan ”svenskar” och ”invandrare”. Med syfte att göra ”invandrarna” till syndabockar, och få oss att känna större samhörighet med våra etniskt ”svenska” Skandischefer än med våra arbetskamrater och grannar med utländskt påbrå. Propaganda som är ett hot mot vanligt folk då den hjälper vår maktelit med den äldsta av härskartekniker: att härska genom att söndra!

Om inte en anständig debatt nu tar vid undrar vi vad som är alternativet. Kommunledningen, inklusive många Salembor, tycks fortfarande hävda att man ska ”tiga ihjäl dem”. Vår fråga blir då: nämn ett enda konkret exempel där denna strategi lyckats? I så fall när och var? Vi kan inte heller låta bli att undra om Salem som kommun vill fortsätta att bli förknippad med denna nazistmarsch. Vilka kommer vilja flytta till Salem?

VI SOM ANSER att strutsstrategin är lika naiv som farlig kommer dock att fortsätta att stå upp mot nazism och högerextremism. Målsättningen när det gäller nazistmarschen ligger fast, den ska stoppas en gång för alla! Hur det sedan ska göras är något vi måste bli fler om. Många tycks tro att vi sysslar med detta för att vi tycker det är roligt, men vi som jobbar med detta är inga proffsdemonstranter utan vanliga människor med jobb, skola och familj att hinna med. Vad vi vill säga är att betydligt fler måste stå upp och rakyggat visa nazister och högerextremister att de inte är välkomna, varken i Salem eller någon annanstans.★

Nätverket mot rasism

Öppet brev om manifestationen i Salem

EFTER HÄNDELSENA i Salem i år har diskussionerna i vänsterrörelsen gått heta. Vissa tycker att det som hände både fram till och under manifestationen på alla sätt var ett stort steg framåt, vissa att samarbetet inför själva manifestationen var bra men att det urartade på plats medan några

tycker att alltihopa var ett nederlag. Vi kan alla konstatera att nazisterna återigen kunde genomföra sin parad men varför? En del har kritiserat att det var för lite så kallat vanligt folk, men vad vanligt folk är, organisationer som ställer upp med sitt namn som medarrangörer eller alla de förortsungdomar som faktiskt tog sig dit, besvaras aldrig.

SJÄLVKLART HADE DET varit önskvärt om vi hade kunnat vara ännu fler i Salem än vad vi var, och beskyllningar har i vissa fall riktats mot det så kallade svarta blocket. Det svarta blocket sammanknippas ofta automatiskt med AFA, men värt att påpeka är att många av de oorganiserade, som faktiskt tog sig till Salem, mer eller mindre gjorde det i så kallad svartablocketmundering. Kritik framfördes att flera deltagare i demon varit ett problem, med antydningar mot det svarta blocket och de organisationer som ofta förknippas med det. Vi vill påstå att vi uteslutande följt förutbestämda- och eller demolednings riktlinjer när dessa funnits oss tydligt tillhanda. De enda som faktiskt ställde upp sig för avmarsch efter demoledningens uppmaning strax efter halv tre var vi och till oss närliggande grupperingar.

De som kan ses som ett problem är i så fall de som på eget bevåg valde att uppmana folk att stanna kvar för att okkupera torget, som manifestation förra året. Många av dessa utgjordes förmodligen av så kallat ”vanligt folk”, oorganiserade, som tagit sig till Salem för att protestera mot och stoppa nazimarschen. Dessa oorganiserade har inte samma ansvar, som vi som är knutna till NMR, att följa riktlinjer som de kanske inte ens uppfattar, men de är av yttersta vikt för att den antifascistiska rörelsen skall kunna breddas, leva och växa.

VAD GÄLLER KRITIKEN angående maskering fick vi en uppmaning att hellre använda alternativ maskering än rånarluvor. När vi anlände till Rönninge var det en stor del av de som redan befann sig på torget eller anlände samtidigt maskerade, och många av dessa med just ballaclavas. Frågan om maskering kändes då som att den hade fallit när de vi skulle försöka få dit genom att inte använda oss av ballaclavas själva använde det. Trots detta valde de flesta av våra medlemmar som maskerade sig att i enlighet med önskemålen använda sig av alternativ maskering.

Angående den kritik som i efterhand riktats mot hjälmar kan sägas att det under det senaste året flera gånger förekommit hjälmar ur säkerhetssynpunkt, och att det inte kom någon rekommendation mot dessa till oss innan Salem. Trots att Salemmanifestationen kan räknas som den absolut största högriskmanifestatio-

nen på året med över 1500 nazister och hundratals poliser på plats.

I EFTERHAND kan vi inte annat än andas ut åt det faktum att fler än oss valde att använda hjälm. En snabb utvärderande tillbakablick över de senaste årens antirasistiska demonstrationer visar tydligt att polisen ofta anfaller, ofta även när inget tydligt skäl föreligger och ofta, om inte alltid, med samma aggressivitet, oberoende av om den de attackerar bär skyddsutrustning eller ej. Om folk inte hade använt hjälm kan vi alltså ändå vara ganska säkra på att polisen anfallit med samma brutalitet och med enda slutskilnad att vi då, istället för de runt tio som fick åka till sjukhus, kanske med stor sannolikhet hade haft kamrater i koma eller ännu värre.

Avslutningsvis vill vi tacka alla som har slutit upp för att protestera mot fascismen runt om i Sverige under det gångna året och hoppas att vi kan bli ännu fler under det som nu står framför oss.★

**Antifascistiska hälsningar
AFA Stockholm
Se även: www.motkraft.net/afa**

Malmö Sjukvårdsaktivister:

DETTA ÄR EN DEMENTI av medias rapportering av skadebilden i Salem vilken uppenbarligen är ensidigt baserad på polisens uppgifter.

Vi från Malmö Sjukvårdsaktivister var på plats för att vi befarade att antirasister skulle komma till skada genom våld. Händelserna resulterade i att vi från Malmö Sjukvårdsaktivister tillsammans med frivilliga sjukvårdare och i ett senare skede även ambulanspersonal, tog hand om cirka tio skullskador, en brännskada samt ett tiotal mjukdelsskador och misstänkte arm och handfrakturer. Totalt skadades ett trettiotal, varav runt hälften skickades med ambulans. Vi vill framhålla att nästan alla dessa skador orsakats av polisens våld mot demonstranter och åskådare. Ett fåtal (tre stycken) orsakades av föremål kastade av demonstranter. Detta står i stark kontrast till den bild som de flesta media rapporterar.

Malmö Sjukvårdsaktivister är personer som jobbar eller studerar till sjuksköterskor och läkare. Vi vill tacka de frivilliga sjukvårdarna och ambulanspersonalen för ett gott samarbete. Vi hoppas att media vid demonstrationer i framtiden kontrollerar sina faktauppgifter.★

**Malmö Sjukvårdsaktivister
sjukvardaktivist@yahoo.se**

Med skuggan som vän - överlevnad i ett iranskt fängelse

”När jag hamnade i isoleringscell de sista två åren av fängelsetiden, möttes jag av ett tomt rum. I fickan hade jag en liten blyertstump och med den ritade jag av min skugga på väggen - jag var inte längre ensam. Nu fanns det en person till därinne som jag skulle ta hand om. Den personen var jag.”

Detta är Soudabeh Ardavans berättelse om att överleva.

Soudabeh har nu bott åtta år i Sverige, hit flydde hon från Iran tillsammans med sin man och deras fyraåriga dotter 1994. Innan dess satt hon åtta år i ett iranskt fängelse.

Under åren i fängelset försökte hon alltid hitta material till att rita, måla eller utföra andra hantverk. Hon plitade ner bilder på papperslappar stora som frimärken och sydde ihop dem till ett litet häfte med 20-30 sidor målade på båda sidor. De första sex åren av fängelsevistelsen kunde hon inte bevara något, men de sista två åren gömde hon häftena i en gammal hårborste och lyckades på olika sätt smuggla ut dem till omvärlden där de till slut sparades hos hennes mamma. Hon klippte bitar av sina kläder och drog ut trådar från tyg för att brodera små, små broderier. Hon tillverkade också en pensel av sitt eget hår och av uppblöta och sedan torkade tepåsar tillverkade hon akvarellfärg. Med hjälp av penseln och tefärgen målade hon bilder som hon gömde in på bara kroppen.

Studentrörelser

- Jag är bara ett exempel av alla de som satt fängslade under den här tiden. Men samma mönster som fanns då upprepas ständigt i de kommande generationerna av opposition följt av förtryck, fängelse och avrättningar.

Tidigare fanns det fyra konst- och litteraturhögskolor i Iran, men alla stängdes under diktaturen. Soudabeh läste till arkitekt på universitetet i början på 80-talet. Studentrörelsen var stor och till största del vänster. Hon var själv aktiv i en vänsterorganisation under Shaa-tiden.

- Det fanns många olika rörelser och många olika tolkningar av vänsteridéer, vi kämpade för demokrati, yttrandefrihet och jämlikhet.

Efter kriget mellan Iran och Irak fängslades mängder av studenter. Medelåldern i fängelserna var låg, 18-19 år, fångarna var unga och hade knappt någon erfarenhet, men opinionen växte när de satt i fängelset. Blev de frisläppta skulle de bilda organisationer för att störta regimen. Därför kunde straff som från början var några år bli tiotals. 1982 blev Soudabeh, 23 år gammal, dömd till två års fängelse, som blev åtta års fängelse, två av dem i isoleringscell. Alla fångar på hennes avdelning hade samma historia. Eftersom ingen ville ge upp och ångra sig, blev de heller inte frisläppta efter att den egentliga strafftiden var slut.

Massavrättningar

I fängelset bodde 100 personer i en cell på ungefär 15 kvadratmeter och det fanns sällan utrymme för att sträcka ut sig, man vande sig vid att sova hukande med armarna över knäna att vila huvudet på.

Soudabeh visar på en av hennes bilder att det i rummet bara fanns en liten glugg att titta ut genom. Man kunde bara se himlen och en bit av fängelsemuren med dess taggtråd och väggen till en annan del av fäng-

elset. De som satt i den cellen var mina vänner men vi kunde aldrig ses.

- Men vi gjorde ett litet hål - Soudabeh visar en cirkel stor som en knytnäve - och vi kunde se varandras ögon och läsa varandras läppar. På det viset hade vi fortfarande kontakt.

En dag sprang en av dem över gården och kastade in ett paket i vår cell. Det visade sig vara tuschpennor till mig. Hade någon av vakterna sett henne hade hon blivit dödad!

- Den första massavrättningen av fångar var fruktansvärd. De tog gamla och små barn, åldern spelade ingen roll. Tusentals personer blev mördade. Man visste aldrig vilka som skulle bli avrättade, en person som hade sovit vid min sida under natten kunde avrättas dagen därpå.

- Efter åtta år kom den andra massavrättningen. Torterade fångar och en del andra klarade sig, men de som vägrade samarbeta dömdes till döden, de flesta av dessa var män. Kvinnan i islam är alltid svagare än mannen och det vanligaste straffet som kvinnor dömdes till var att bli piskade fem gånger om dagen - lika många gånger som en rättrogen muslim ber till Allah. Man var tvungen att bli rättrogen muslim eller dö!

Det förekom heller aldrig några rättegångar, ibland kunde det vara skenrättegångar där en mulla förkunnade domen.

- En av de bilder jag målade i smyg under fängelset är en bild av tre kvinnor som sitter och gråter därför att vår vän Sarah har hängt sig efter tortyren, hon orkade inte längre.

- Religion är till för att lura och förnedra folk, säger Soudabeh. Det är inte en privatsak utan enbart ett redskap för makten att utöva tvång. Eftersom situationen var extremare i Iran än i omliggande länder blev vi också mer radikala eftersom vi var tvungna till det.

Vid den andra massavrättningen avrättades tusentals, men efter det lättade de på villkoren och tusentals blev frisläppta ur fängelserna. Idag finns fortfarande en stor rörelse vid universitetet och många radikala ungdomar hamnar i fängelse. Ingen vet att de sitter där, bara deras föräldrar.

Livet i flykt

Soudabeh har ritat sedan hon var barn men här i Sverige har hon efter två år på olika konstskolor inte kunnat försörja sig som konstnär. Idag är hon arbetslös och

jobbar ibland på ett servicehem. Men det mesta av hennes tid de senaste fem åren har gått åt till att jobba med en bok med texter och bilder från fängelsetiden. Den har precis getts ut på persiska och den finns färdigöversatt och layoutad på svenska, men det finns ännu inget förlag som kan ge ut den.

Soudabeh har också jobbat på en bok tillsammans med Centrum för kultur och krigsskador på Karolinska sjukhuset tillsammans med psykologer och läkare om kultur i Iran. Dessutom har hon jobbat med en dokumentärfilm som kanske kommer att visas på TV. Om livet i Sverige fortsätter hon:

- Livet i flykt innebär speciella problem, det blir en dubbel ansträngning. Ett nytt språk att lära sig och att försöka bli accepterad av det svenska samhället. Jag orkar inte alltid men sedan försöker jag ändå! Jag skulle vilja åka tillbaka till Iran men det är tyvärr omöjligt eftersom jag fortfarande är aktivist.

- Massmedias bild av Iran just nu är att situationen har förbättrats i och med den nye presidenten Katami. Han har kommit med en rad reformer och framför allt vill han sluta internationella avtal. Nyligen var det en upphandling mellan olika internationella teleföretag som ett finskt bolag kamade hem. Media fokuserar på kapitalet och på marknaden. De glömmer alltid att det är folket som kämpar för förändring - inte regimen! I Iran fortsätter missnöjet, arbetarklassen och studentrörelsen kämpar och strejkar. Folket vill ha rättvisa!

Ett exempel på hur missnöjet inte kvävs är hur det generation efter generation fortsätter. De som har vuxit upp i

den islamska regimen är ändå emot den.
- Barn i Iran måste ha två karaktärer. Mellan hemmets fyra väggar talar föräldrarna kritiskt mot regimen, men barnen vet att när de kommer till skolan får de inte tala om detta. Men alla vill prata - alla vill skrika!★

Mayra och Janikke

Amazon - feministiskt fanzine från Umeå

Amazon nr 11 "Tiden är inne". Ur innehållet:

- Något är ruttet i det svenska rättssystemet - amazon har kollat på varför barn måste bo hos fäder som förgriper sig på dem och varför en tjej som är full inte kan bli våldtagen.
- Här sys våra kläder - bildreportage från en fabrik i Istanbul som syr kläder åt H&M.
- Jag och Kelly Taylor- om att växa upp som flata i en heterosexistisk värld.
- Vård att försvara - om feministiskt självförsvar.
- Serier/poesi/krönikor och mycket mycket mer.

"Det är andetag och blod och ur hjärtat ut i rymden. Ta för er. Ta plats. Tankarna är viktiga. Du har revolution i magen och lungorna, i allt det du är."

Beställ nu!: amazonpress@hotmail.com
Skriv namn och adress och vad du vill ha så skickar vi tidning och inbetalningskort.

Spana in också Radarkas nya hemsida
www.snatta.nu/radarka
Radarka nr 14 är på gång. Håll utkik!
OBS! Nytt postgiro: 486 12 49 - 3

radarka
c/o Kvinnohuset
östra Kyrkogatan 26
903 36 Umeå

Att vara radikal hela livet

Aktivister som lämnat tonåren långt bakom sig berättar

PROBLEM MED UTANFÖRSKAP och uppdelningar inom samhället i stort är även ett problem i den utomparlamentariska rörelsen. På flera olika sätt isolerar vi oss från varandra och skapar onödiga och förödande murar och skapar ett "oss och dem". Den vita manliga normen fortsätter att vara utestängande, trots att alla vid det här laget borde veta att det är med allas erfarenheter av förtryck som vi kan störta staten.

Genom att isolera människor i mindre grupper, som till exempel kärnfamiljen, blir motståndet uppsplittrat och vi blir lättare att kontrollera. Att vi i Sverige lever i olika åldersgrupperingar bidrar, inte bara till splittring men också till att de yngre generationerna förlorar historia och erfarenheter. Vi bestämde oss därför för att söka upp äldre aktivister för att lyssna och prata om deras erfarenheter och därmed ta ett steg på vägen mot en större gemenskap.

eLLA och ME

Folke.

Född 1929 i Nässjö.

”– Jag ser en fara med att isolera sig i olika tillhörighets grupper, vi behöver dialog.”

FOLKE STRESSAR IN till vår mötesplats. Det märks att han har tänkt mycket på vad han vill berätta och förmedla. Han börjar med uppväxten i ett borgerligt hem och hur han tidigt upplevde skillnaderna i samhället och blev klassmedveten. Folke berättar om släktingarnas och deras vänners samtal och hur han upplevde att de saknade en bild av verkligheten, triviala saker var viktiga för dem. Detta ville han göra revolt mot, han började studera men trivdes inte i den slutna världen.

Första gången han blev riktigt politiskt medveten och agerade utifrån sin övertygelse var 1968 i studentupproret i Lund. Han arbetade med ett uppdrag för universitetet till ett jubileumsfirande, när han upptäckte kravallstaket och folk som krävde ett alternativt universitet. Han berättar om hur han och hans fru läst i tidningarna men inte tagit det till sig riktigt, men nu blev de engagerade och förbannade och deltog i upproret.

”Jag fick chansen att som vuxen verk-

ligen ta ställning för vanliga människor i gemene, som jag själv känner att jag hör till. Att vara lojal och känna att man hör ihop i sin önskan om ett bättre samhälle.”

Efter detta fick de ett nytt sätt att se på omvärlden, till en början blev de ideologiskt aktiva. Efterhand kom Barsebäckskandalen och Folke berättar att hans familj bodde bara tre mil från kraftverket, men det byggdes i smyg, det var först i efterhand som de upptäckte att det fanns där. Deras aktivism gick nu över till att vara en del av protesterörelserna som skapades då.

På 70-talet var Folke aktiv i SAC, idag som pensionär är han aktiv i SUB-TV, som är en interaktiv tv-produktionsgrupp i Malmö. Att delta i gruppen handlar för Folke om direkt aktion, som ska ta plats där vi lever, verkar och bor. Det är viktigt att jobba framåt och inte bara göra motstånd.

Det har inte varit en självklarhet att ta ett ”kneg för att tjäna pengar”, Folke berättar

att han var arbetslös i perioder för sin övertygelse som han vägrade att kompromissa med. Idag kan han se tillbaka utan att ångra sina val, tvärtom är han jätteglad över sin politiska medvetenhet som hindrat honom från att slå sig till ro, bli slö och bekväm. Den värsta talesätt han vet är att de unga är radikala och när de blir äldre blir de förståndiga och konservativa. Folke menar att tvärtom ”när du blir äldre då har man mött mer elände och då bör man ta konsekvenserna därav och tänka till lite grann med den vetskapen. Nu måste jag aktivera mig och ta ställning på nytt.” ”Jag har inte bara ett bästa minne, varje gång jag går i en demonstration tillsammans med likasinnade, och känner att alla i demonstrationen har en gemensam grundtanke, är i sig en stor tillfredsställelse. Det finns få ursäakter för att inte demonstrera” säger Folke.★

Birgitta.

Född 1949 på Backarna i Malmö.

”– Mångfald ger rikedom.”

JAG SITTER HEMMA hos Birgitta och vi dricker te och pratar om barn. Hela hennes liv har präglats av barn och deras utsatthet, det har varit viktigt att stå på de svagares sida och hjälpa dem. Hennes far var politiskt aktiv och de två hade många samtal som båda uppskattade. Så när Birgitta som tonåring ombads donera pengar till palestinierna tyckte hon att det var en så viktig sak att hon bad om en bössa och började genast själv samla in pengar. På gymnasiet i Ystad startade hon sedan Radikal opinion tillsammans med de få andra arbetarklasseleverna, de blev en väldigt aktiv grupp som gjorde mycket, de startade en FNLgrupp, ordnande demonstrationer både mot USA och mot Sovjet när de intog Tjeckoslovakien till exempel.

Som den första i sin släkt med gymnasieexamen flyttade hon till Lund för att plugga men kände sig vilsen i studentvärlden. Därför flyttade Birgitta senare till Malmö och utbildade sig till svetsare på Kockums, dels för att hon kände sig mer hemma där men också för att arbeta politiskt ute bland folket på arbetsplatsen. Birgitta säger flera gånger att ”Det viktiga är ju att prata med människor om hur vi vill ha samhället!”

I grunden har Birgitta en förskoleutbildning, men efter en skilsmässa och sex barn var hon trött på blöjbyttandet. Som ensamstående mor med fem hemmavarande barn utbildade sig Birgitta på helfart i tre och ett halvt år till socionom. Det som

klarade henne igenom var ilskan på före detta maken men framför allt att det antligen var roligt att plugga. Idag arbetar hon som socialsekreterare på barn och ungdomsavdelningen och kämpar för barns rättigheter till bra liv.

När jag frågar hur hon är aktiv idag berättar hon om när hennes barn deltog i demonstrationen i Malmö den 21 april 2001 som polisen använde stort och omotiverat våld mot, och hur hon i sin oro över dem tänkte ”ska jag förbjuda mina barn att gå i demonstrationer eller ska jag gå med dem? Klart jag ska gå med!” Och därför valde hon att gå med i en nystartad grupp vuxna och bli medborgarvittne. Det är vår demokratiska rättighet att få demonstrera säger Birgitta och på min fråga om maskeringsförbud svarar hon att det är ingen brottslig handling och då ska man kunna känna sig lugn, det är ju allas rätt att gå i demonstrationer. Det finns ju ett reellt hot mot aktivister idag från nazister.

Samtalet om nazister leder oss in på hennes bästa politiska minne, när hon med sitt första barn i vagnen och kompiserna med sitt barn gick ut klockan två på natten och affischerade. Klockan sex ringer kompisens man från jobbet och säger att nazisterna affischerat över allihop. Då hann Birgitta och väninnan ut i precis rätt tid och lyckades dra ner de blöta Nysvenska rörelsen affischerna!★

Joachim.

Född 1930 i Berlin.

”– Det är viktigt att överbrygga gapet mellan åldersgrupper och motverka ålderssegregationen.”

JOACHIM VÄXTE UPP under nazismens storhetstid i Tyskland, vilket har präglat hela hans liv och engagemang. Som 14-åring skickades han ut i kriget. ”En av mina sista uppgifter var att gräva ner en generalsuniform. Mannen i fråga hade hittat civila kläder och försvann. Sista blodsdroppen skulle inte vara hans i alla fall.” Upplevelserna i kriget fick honom att bli antimilitarist.

Efter att Joachim kommit till Sverige började han aktivera sig i AMSA, Aktionsgruppen Mot Svensk Atombomb. På 50-talet fanns det planer på att bygga en svensk atombomb, vilket stöddes av sossarnas ledning, det skulle provsprängas i Norrland om allt gick enligt planerna. Men ett starkt folkligt motstånd lyckades stoppa projektet. Under hela 60-talet pågick en organiserad kamp mot militarismen med blockader, demonstrationer och flygbladsutdelningar som möttes av våldsamma reaktioner från polisen. Joachim berättar roat om speciellt en händelse, när Hemvärnet hade jubileum i Lund 1969. Han hade skrivit ett flygblad (som han fortfarande är väldigt nöjd med) som avslutades med orden ”Lär dig mörda på fritiden, gå med i hemvärnet!” Joachim och hans vänner blev dömda för förgelseväckande beteende och uppvigling.

Under 70-talet engagerade Joachim sig främst inom FNL-rörelsen, kärnkraftsmotståndet och Chilekommittén. Stödkommittén för Centralamerikas Folk startades i Lund i samband med Sandinisternas uppror i Nicaragua 1979. De arbe-

tade med att samla in bland annat rullstolar och jordbruksmaterial som skickades till Nicaragua, Guatemala och El Salvador. Joachim arbetar fortfarande med gruppen, som nu funnits i 24 år. Han är även aktiv i Asylgruppen, som arbetar med att hjälpa asylsökande på olika sätt, och som kräver mycket tid och energi.

Vi börjar undra vad hans familj har gjort när han har varit aktiv, och när vi till sist frågar svarar han på ett självklart sätt att de har deltagit lika mycket. Han berättar om familjens resor till Kuba med lastfartyg och en rundresa i Vietnam med en grupp aktivister ur FNL-rörelsen.

Joachim tycker att det finns problem med att förena en grundläggande politisk övertygelse med familjeliv som måste beaktas. Det är viktigt att se till så att inte föräldrarnas engagemang sker på bekostnad av barnens välbefinnande. Hans barn klarade uppväxten bra, tror Joachim.

Sitt bästa minne beskriver Joachim som första maj 1975, dagen då Vietnam befriades! De började med en stor förstamajfrukost med sina vietnamesiska gäster, och firade sedan glatt vidare i själva tåget.

Joachim ser ålderssegregationen inom rörelsen som ett stort problem, och anser att det är ett ganska unikt problem för Sverige. Han tror att detta har gjort att polisens förtryck av unga aktivister kan ske för att det inte finns någon förbindelse eller kontakt mellan unga och äldre. Det finns helt enkelt ingen förståelse eller något utbyte mellan åldersgrupper. Och detta är något han efterlyser.★

Rosa.
Född 1951 i Uruguay.
”– Var för sig kommer vi ingenstans, tillsammans blir vi starkare.”

DET ÄR LITE SVÅRT att få en stunds lugn och ro med Rosa, som hon säger själv är hon en väldigt social person och hon arbetar på en mötesplats med mycket liv. Men hon har inte alltid kunnat uttrycka denna sida. Under militärdiktaturen drev Rosa ett underjordiskt politiskt tryckeri i sitt hus. Hon berättar hur de inte kunde bjuda hem vänner av rädsla för att informationen skulle falla i fel händer. ”Vi fick vara otrevliga för att inte få besök och därigenom väcka misstankar.” Och när hon senare mötte dessa människor i Sverige berättade de att de trodde att hon svikit kampen och gett upp eftersom hon höll en så låg profil.

Uruguay brukar kallas den första välfärdsstaten, men när högern kom till makten 1958 började de låna pengar från IMF och landet hamnade i en skuldfälla.

Redan som sjuåring upplevde Rosa en ilska över hur högern svek sina löften efter valet. Hon växte upp i avvecklingen av välfärdsstaten, och det märktes bland annat i skolan. Istället för vetenskapliga filmer matades de med amerikansk propaganda: John F och Jackie Kennedy på semester i Egypten!

När Guatemala invaderades tog Rosa ställning genom att delta i en skolstrejk. Hon berättar hur hon först kände att det inte hade med henne att göra, men när hon hade smält och tagit in informationen blev det ett självklart steg att ta. Plötsligt förstod hon också att den vänliga och stiliga presidenten var den man som beordrat invasionen av Guatemala, och att den skäggiga mannen på Kuba kanske inte var så hemsk som skräckpropagandan ville ha det till.

Rosa berättar att hon började organisera sig 1968, när skolor och fackföreningar tillsammans började organisera strejker. Den splittrade vänstern lyckades ena sig kring 20 punkter för ett mer rättvist land, och kallade sig Breda Fronten. Den enade vänstern skrämde högern, vars motdrag blev statskuppen 1973. Rosa fortsatte vara aktiv men tvingades till sist 1974 fly till Argentina, där hon

fortsatte vara aktiv och arbeta tillsammans med sin make. Efter statskuppen i Argentina 1976 var de tvungna att fly igen, till Brasilien. De kunde bara fly till angränsande länder eftersom de saknade pass. För att få pass behövdes ett prickfritt kriminalregister från polisen, och som aktivist var det omöjligt att få.

Brasilien och dess råkapitalism chokade Rosa djupt och hon fick ångest. Det var så många prostituerade, så mycket rasism och de sociala problemen var så mycket större, fattigdomen drabbade hårdare. Detta klimat präglade hela deras vistelse och det fanns inget utrymme att vara aktiv, men de lyckades trots allt få jobb, för de var vita. Det hjälpte dem inget i slutändan, de var fortfarande illegala invandrare och blev lurade på lönen, ”det är jättesvårt att leva som clandestino, man har inga rättigheter!” Efter en kort tid tog de sig tillbaka till Uruguay, men efter en tid kom det en ny repressionsvåg. Rosa berättar att en av deras kamrater fängslades och började samarbeta med militären efter tortyr, vilket ledde till att Rosa återigen fick fly med man och sitt barn till Argentina och sedan vidare till Sverige, ”vi ville stanna i Latinamerika men eftersom militären samarbetade över gränserna blev det för farligt.”

Rosa berättar hur upprörd hon är över västvärldens nya antiterroristlagar, hon ser stora likheter med 70-talets diktaturer i Sydamerika. Hon menar att det är tecken på att de demokratiska värderingarna i västvärlden håller på att urholkas, liksom hon sett hur välfärdsstaten i Sverige monteras ner enligt samma mönster som i Uruguay på 50-60-talen. Att prata med alla möjliga människor om vad som händer har alltid varit viktigt, men Rosa upplevde att svenskarna inte riktigt ville ta till sig av hennes erfarenheter, framför allt trodde de att de inte kunde påverka utvecklingen. Det är det som Rosa vill göra; aktivera människor, få dem att kämpa, tro på att de kan påverka och förändra och göra det i sitt eget kvarter. Därför är Rosa idag drivande i en förening i det bostadsområde där hon bor. De kämpar för att bevara områdets unika mångfald och karaktär, men också för att förbättra villkoren för de boende. ”Det är viktigt att hitta ett samspel mellan det stora och det vardagliga, jag känner att vi gör det här i vår grupp.” De har bland annat varit med och drivit fram en skola på området och en sopsorteringsstation.

För Rosa är varje liten seger ett bästa minne, hon vill att det ska firas att man lyckats med något man kämpat för.★

jag vägrar vara den du tror att jag är

Detta är en berättelse om sex kamrater som arresterades den 16 september 2003 i Barcelona, Spanien. Operationen utfördes av Guardia Civil, en halvmilitär polisstyrka, och beordrades av Ruiz Polanco, domare i Nationella Domstolen. Uppgifterna är sammanställda av anarkister i Barcelona och Anarchist Black Cross Malmö. Vi hoppas kunna förklara och reda ut frågetecknen kring fallen, samt hjälpa till att hålla solidariteten med fångarna vid liv.

Vi börjar från början

Vid fyratiden på morgonen den 16 september, tar sig Guardia Civil in i fyra anarkisters bostäder. Två av dem, Joaquin och Igor grips samtidigt i en lägenhet i Hortaområdet. De andra två, Carol och Rafa, grips i deras hem i Camp del Arpa.

– De bröt sig in i mitt och Igors hem på morgonen till tisdagen, någon gång mellan tre och fyra på morgonen skriver Joaquin från fängelset. En grupp "Robocops" kom in, tungt beväpnade. Vi blev fruktansvärt rädda! När vi blivit försedda med handfängsel lämnade de oss hos en grupp maskerade Guardia Civil-poliser, vi antog att de var från "Informationsbrigaden" eller något liknande. De gjorde husrannsakan och tog alla flygblad, kalendrar och allt som såg ut att kunna vara farlig eller lönsam information om anarkistiska rörelsen.

– Vid halv nio samma morgon lämnade vi Barcelona och åkte mot Madrid. Alla i "vår" bil fick sitta med handfängsel och ögonbindel hela vägen. Poliserna ställde oavbrutet frågor, det gjorde att vi började frukta vad som skulle hända senare.

– De berättade för oss att vi var arresterade under antiterroristlagstiftningen, vilket innebar fem dagars

isolering. Våra rättigheter, som lästes upp för oss, var rena lögner eftersom vi inte hade möjlighet att prata med någon advokat innan vi ställdes inför en domare. De andra "rättigheterna" du har, som till exempel att du inte måste säga något, inte sätta dig själv i en svår position genom att tala om andra, och rätten att neka din skuld; om du inte säger vad de vill höra så vet ingen i vilket skick du kommer att vara i när du blir släppt.

Vid åttatiden tog sig Guardia Civil in i ytterligare två lägenheter. Rogers, som ligger i Ciudadellaområdet, och Teodoros i Raval. Tillvägagångssättet var likadant som för de andra fyra kamraterna. Vid tiotiden fördes även de till Madrid.

I Guardia Civils polisstation fortsatte förhören i ytterligare fem dagar.

Torterade

Jag blev först inte misshandlad, till skillnad från Rafa och Igor, fortsätter Joaquin. Istället hotade de mig hela tiden med vad som kunde hända mig om jag inte började prata.

– De första två dagarna nekade jag till allt. Då skickade de in två plitar som berättade för mig vad

Spanien från insidan

"Vi gjorde vårt val och nu finns det ingen återvändo. Vi anlände med våra huvuden högt hållna, och det är så vi kommer att lämna fängelset. /Joaquin"

de skulle göra med en plastpåse och en pryl med elektroder, de sa också att allt som jag hört om tortyr var sant, sedan slog de mig i ansiktet. De två första nätterna lät de oss inte sova, de tvingade oss att ligga ner en stund, sedan att stå, att sitta ner och om igen. De sparkade i celldörrarna hela nätterna.

– Det fanns en riktigt rubbad snut som tvingade oss att stå med armarna i luften en lång stund. De ville också att man skulle höra skrik och slag. Varje gång en polis kom in i cellen var vi tvungna att ställa oss mot väggen, blunda, med händerna bakom ryggen. Vi var tvungna att fråga varje gång vi ville gå på toaletten, och varje gång vi lämnade cellen var vi tvungna att blunda eller ha en ögonbindel för att inte se vart vi gick.

De första två dagarna var jag rädd, men eftersom jag inte blev illa slagen så fortsatte jag att neka till alla anklagelser. Sedan började de ljuga för mig, och eftersom de visste ganska mycket om oss så fick alla veta att de andra redan snackat och att de visste allt. Till sist trodde vi på allt de sa till oss."

Igor och Rafa blev misshandlade vid flera tillfällen, när de nekade till deras torturers anklagelser eller inte sa det de ville höra. Det berättar de i breven. När det gäller Teo och Roger har vi inga bevis för att de misshandlats fysiskt. Däremot vet vi att de utsatts för hot, förolämpningar, utpressning och annan psykologisk tortyr, som inte är mindre olaglig än den fysiska tortyren.

Vi vet heller inte om Joaquin blivit torterad eftersom han i de brev han skickat inte säger något om sina egna förhör. Vi är däremot ganska säkra på att han utsatts för både fysiska och psykiska övergrepp utöver det han beskrivit i sitt brev.

Fem dagar senare

– På lördag morgon blev vi till slut förda till den Nationella Domstolen, säger Joaquin. Vi fick vänta där hela dagen, i celler och fortfarande isolerade. Vid sju på kvällen var jag kallad att ställas inför en domare. Vårt fall skulle handläggas av Ruiz Polanco, men eftersom det var lördag blev vi ställda inför domaren som hade jour, Baltasar Garzón."

Detta råkar vara samma domare som gärna beskrivs som folkhjärte i internationell media efter sina utspel mot Chiles gamla diktator Pinochet. Garzón är i Spanien bland annat känd för att han lyckats genomföra en kriminalisering av det radikala baskiska separatistpartiet Batasuna. Batasuna är bara en i raden av politiska organisationer som kommit i vägen för Baltasar Garzóns jakt på radikala vänster- och anarkistorganisationer.

– Vi bekräftade allt vi sagt de senaste fem dagarna. Advokaten krävde att vi skulle bli fria mot borgen, men istället skickades vi till fängelset igen."

Av de sex arresterade var det bara Teo som släpptes. Utan borgen, och utan att behöva rapportera till en domare varje vecka. Hans fall kommer att skickas till en domstol i Barcelona, eftersom de bara anklagar honom för förseelser som skadegörelse (krossade fönster). Han klarade sig alltså från de terroristanklagelser som de andra fem måste ställas inför.

Ytterligare en häktad

På begäran från den Nationella Domstolen får ännu en anarkist, Iñigo från Burgos, ta emot en internationell efterlysning och grips kort därefter.

Anklagelserna mot de sex gripna är bland annat tillverkning och utplacering av sprängladdningar i olika utsträckning. De anklagas också för att ha krossat fönster till banklokaler och godsmäklarfirmor. Joaquin och Igor anklagas själva för att ha skickat en bokbomb till det grekiska konsulatet i Madrid 8 september 2003.

De är dessutom anklagade för förberedelse till mord av telekommunikationsministern i Kataloniens regionala regering, Jordi Albinyà Rovira och högerjournalisten Luis del Olmo. Del Olmo är en journalist som undgått en ETA-bomb 2001 efter att ha drivit en hetskampanj mot just ETA och baskiska separatister.

Domstolen menar också att Joaquin, Rafa, Carol, Iñigo och Igor hade tillgång vapen och komponenter användbara till att tillverka sprängladdningar.

Andra anklagelser handlar om vad de hade för framtida planer: aktioner mot Mossos d'Esquadras talesman. Mossos

d'Esquadras är Kataloniens regionala poliskår. Aktioner mot den Katalanska banken "La Caixa" ordförande, fackförningarna CC.OOs och UGTs högkvarter, och aktioner mot Barcelonas katedral samt ytterligare en kyrka med sprängladdningar. Attacker mot "Europa book store" som ägs av Pedro Varela som var ordförande för det nu nedlagda CEDADE, en nynazistisk organisation. De anklagas till sist även för att ha förberett rån av en medeltidsmarknad i Alicante, rån av en rockfestival i Aranda de Duero samt rån av en BBVA-bank i San Fernando. Allt för att finansiera sin verksamhet.

Joaquin erkänner sig skyldig inför domare Garzón till alla aktioner de andra anklagas för. Fem av dem skickades i fängelse på obestämd tid i väntan på rättegång.

Fängelset Soto del Real, söndagen 21 september 2003.

Ur Joaquins brev: – Vi råkade träffas när vi väntade på undersökning utanför läkarens rum och lyckades prata lite grand med varandra. Jag fick reda på att de andra fyra är på samma ställe. Två i en cell och två i en annan. Eftersom vi fram till idag befinner oss på samma avdelning har vi haft möjlighet att prata med varandra genom fönstren. Vi har inte kunnat se

varandra. Dessutom, enligt de papper som vi fått så ska de skicka ut en internationell efterlysning efter Iñigo. Anklagelserna är kort och gott "terrorism".

Den 11 oktober körs Carol till Brieva (Ávila) och Rafa till Valdemoro.

Jag vet att Roger är i Alcalá-Meco, och jag har inga nyheter om huruvida Igor lämnat Soto, fortsätter Joaquin. I måndags kördes jag till Navalcarnero, jag är tillbaka på avdelning fem, även känd som hål P, ett ställe för återfallsförbrytare och fångar med långa straff.

– Jag är helt beroende av brev, men på grund av de förseningar som uppstår då jag sitter i F.I.E.S. system (specialövervakade fångar i isolering, se Brand nr 3, 2003) så får jag dem en månad senare. Jag har därför ingen aning vad som händer utanför eller med mina andra kamrater. De enda nyheter jag får är när mina kamrater här lyckas prata med sina familjer."

De andra är placerade på de platser Joaquin skriver om i sitt brev, förutom Roger som är i Aranjuez. Han flyttades dit efter att han fått problem med fascister på ungdomsavdelningen i Alcalá-Meco.

Deras situation är idag "normal" (efter vad som är normalt i Spanska fångelser). De läser och studerar, har tillgång till gym, som i sig är patetiskt med oerhört lite utrustning. De har möjlighet att umgås med andra fångar, framför allt de politiska.

Den enda som vi vet har haft problem med fängelsestyrelsen och plitarna är Rafa. I mitten av november förra året berättade han att när han gått tillbaka till sin cell hittade han alla sina saker på golvet efter att de sökt igenom cellen. Strax därefter dök det upp några vakter och tvingade honom att klä av sig naken för kroppsundersökning. Efter den enda förklaringen, att han var en "upplöpsbenägen", fänge skickades han till 14 dagars isolering.

De har alla blivit satta under F.I.E.S.-3 regler eftersom de är politiska fångar. Carol förklarar lite om hur F.I.E.S.-3 fungerar i hennes fall:

Brieva, 30 oktober 2003.

– Jag vet att jag har blivit satt under F.I.E.S.-3. Det står på mitt fängkort, även om ingen någonsin sagt det till mig. Det betyder att mina omständigheter är lite speciella till och med för att vara i en andra gradens avdelning som den jag sitter i. Det kan vara olika i alla fångelser, men i Brieva så betyder de här omständigheterna att jag är ensam i en cell och att min cell inte kan ligga bredvid en annan F.I.E.S.fänges cell. Jag får av "säkerhetsskäl" inte delta i fängelsets workshops, de kan när som helst genom-söka min cell och vi har stränga restriktioner vad gäller kommunikation (muntligt besök, brevskrivande och telefon).

– Anledningen till de här restriktionerna, enligt den lapp som vi fått, är:

Fångens (min) kriminella förmåga, samt att fången (jag) är farlig. Det gjordes också klart efter andra terroristdomar att länken mellan en fånge och en terroristorganisation möjliggör att det kan föras in och ut data som skulle kunna påverka säkerheten för fängelset och de som arbetar där.

– På grund av det så får vi bara skicka två brev i veckan. Övriga regler och schema är det samma för F.I.E.S.fångar som för andra fångarna. Den största skillnaden är att plitarna måste hålla uppsikt över oss, analysera våra reaktioner, psyke, umgänge och så vidare och anteckna allt. Det är den data som utgör vårt fängkort. Det har hänt mer än en gång att någon som inte är klassad som F.I.E.S.-3 fånge har blivit tillsagd att inte umgås i "dåligt sällskap". Jag har en liten känsla av att det handlade om mig.

– Mina relationer med de andra fångarna är bra, och den hjälp och det stöd vi ger varandra är verkligen viktig.

– Vad gäller besök så har det tillåtits för familjemedlemmar. Vissa av oss sex har till och med fått träffa både pappa, mamma eller bröder öga mot öga, medan andra måste gå igenom domstolsförhandlingar för att kunna kommunicera på det här sättet. Men alla har haft besök, om än med besvär.

I de senaste nyheterna meddelades att de alla har nekats villkorlig frihet genom borgen, inklusive Roger som var den som hade bäst chanser och den som vi alla väntade på, eftersom vi faktiskt

trodde på chanserna. Han var den med minst anklagelser: två sprängladdningar och en krossad ruta.

I breven vi får från våra kamrater så insisterar de på att uppmuntra de av oss som är på utsidan. När vi läser breven så känner vi mycket kärlek för dem, liksom energi, adrenalin och hopp över att kunna fortsätta kampen!"

8 oktober 2003, Navalcarnero.

– Riktigt isolerade? Aldrig! Låt oss skratta mina vänner. Vi har fått dem på knä, vi tar över deras fångelser, och vi är obstinata. Anarki, överträdelse, uppror och mängder av kyssar till alla.

DÖD ÅT STATEN, ANARKI ÄR OFRÅNKOMLIG.
/Joaquin

11 oktober, Navalcarnero.

– Till de som är mest älskade av mig, ville bara be er att inte fälla en enda tår för oss. Om någon tår rinner ner för er kind, torka den och låt den omvandlas till ett vredesskrik som bränner den tvingade "freden". En broderlig, anarkistisk och upprorisk kyss till alla.

HÅLSA OCH ANARKI. DÖD ÅT STATEN."
/Joaquin

30 oktober 2003 Brieva.

– Och så här är det i det lilla fängelset i Brieva. Ni kommer att få höra av mig eftersom jag har en känsla av att jag kommer att få stanna här ett tag. Solidaritet med Fernando, Carlos, Amanda, Eduardo och med alla anarkistiska och revolutionära fångar. En stor hälsning till mina systrar och bröder i kampen. Anarki och riv fångelserna.

VI BER INTE OM LOV ATT VARA FRIA.

INTE HELLER BER VI OM URSÄKT FÖR ATT VI ÄR FRIA."

/Carol

Det är allt från Barcelona just nu. Vi skickar en stor kram full med revolutionär kärlek till alla rebeller som bekämpar den här ruttna världen.★

Anarkister i Barcelona och Anarchist Black Cross
www.abc-sweden.org

I Barcelona hölls ett seminarie som hette "Två veckor av aktioner", med konferenser, debatter, filmvisning, konserter, veganmat, folk som talade om repressionen mot anarkiströrelsen, om MOVE-rörelsen (av Ramona Africa), social kontroll med mera. Mängder av människor dök upp och gav stöd. Dessutom planerades en internationell aktionsdag den 22 november samt en demonstration samma dag.

100% ANTIREPRESIVO

CD i solidaritet med anarkiströrelsen i Spanien

Fyra anarkister som var aktiva inom husokupationsrörelsen i Valencia fängslades i oktober 2002. Nu är de fria i väntan på rättegång.

Den här skivan hjälper till att finansiera rättegångsprocessen. Skivan kostar 70 kronor och allt går till stödgruppens arbete i Valencia.

Är intresserad, så kan du skicka ett mail till:
theplatform@riuseup.net

Du kan hitta information om själva skivan här (på spanska):
<http://www.cdantirepresivo.cjb.net>

Information på engelska om repression mot den anarkistiska rörelsen i Valencia hittar du här

"For freedom of anarchists comrades imprisoned"

http://www.lahaine.org/espana/valencia_english.htm

100 ÅR I BRAND

"UTOM RÄTTVISANS HÖGA herrar, som förättat det fina(?) arbetet, har det bestående samhället till sitt förfogande personer, som fått i uppdrag att utföra det smutsiga. Dessa kallas polismän." Så inleder F. Domela Nieuwenhaus sin artikel "Polisen" i brands första nummer för 1904. Det märkliga med polisen är ett de tillhör den bestulna klassen samtidigt som de beskyddar tjuvarna. I hopp om belöning och befordran uppträder de hänsynslöst mot sina bröder och klasskamrater. "Hvilka uppträda först mot arbetarne, ifall dessa få infallet att en smula lätta på sin tunga börd? Polisen och militären. Hvilka mottaga arbetarne med käppslag och sabelhugg, ifall de vilja bryta sina slafbojor? Återigen polisen och militären."

Att polisen och militären handlar på högre order förändrar inte saken anser författaren. Inte heller att det kanske finns en del "hyggliga" poliser. För offret spelar det en synnerligen underordnad roll. Det som kännetecknar polisandan är hat mot de fattiga och man bevakar arbetaren som en förbrytare på fri fot. Den härskande klassen beväpnar den ena delen av det arbetande folket för att hålla den andra i underdånighet. Polisens främsta vapen är inte batonger eller dåtidens sablar utan ligger snarare i " polismannens medvetande om, att han kan misshandla, ja döda, utan att därför bli dragen till ansvar. Arbetarne veta också, att ett slag, utdelat på polismannens helgade person, ej kan försonas med mindre än månaders, ja, års fängelse. Skyddad genom sin strafflöshet är polismakten stark gentemot massan."

Att kräva utrensning av onda polismän inom kåren tjänar inte någonting till "ty det som i sig själv är dåligt kan icke göras godt, man må anstränga sig aldrig så mycket." Den ilska uppsala-polishataren Anders Björck kanske har en annan analys?★

Fackföreningslokal i Malmö attackerad av nazister

Den 21 december attackerade tre maskerade och beväpnade högerextremister en fackföreningslokal i Malmö, där Syndikalistiska Ungdomsförbundet hade möte. Nazisterna jagades iväg efter att de skadat en person med tårgas och stulit en fackföreningsstandard.

– Det är en attack mot demokratins yttersta länk, fackföreningarna, säger David för Malmö LS. Vi i arbetarrörelsen måste ta den ökande verksamheten och våldet från dessa grupper på allvar.

Mötet hölls i Malmö LS lokaler på Davidhallsgatan. Den syndikalistiska fackföreningen ser allvarligt på det inträffade.

– Högerextrema grupper har under många år vandaliserat fasader och krossat fönsterrutor i Malmö. Förutom de flesta av arbetarrörelsens och vänsterns lokaler har även privatpersoner som inte är politiskt engagerade varit utsatta. Polisen har inte gjort någonting, men efter denna attack måste de ta hoten mot yttrande- och organisationsfriheten på allvar.

– För oss i arbetarrörelsen och vänstern åligger ett särskilt ansvar att mobilisera allmänheten i kampen mot fascismen. Idag växer fascismen i Europa och Sverige. De problem vi kan lösa på arbetsplatserna kan vi lösa i samhället i stort. Liksom under 30-talet, då den svenska nazismen aldrig fick fotfäste, måste samarbetet vara brett.★

**För ytterligare information:
Malmö LS av SAC
Box 175 75
200 10 Malmö**

Protest mot utlämning

DEN 17 DECEMBER protesterade vi utanför justitieminister Donners bostad. Klockan sju på morgonen placerade vi en container som "blockerade" vägen ut. På det här viset försökte vi förmedla Donner de valmöjligheter som Maarten Blok hade 2001. Om du vaknar på morgonen och din enda väg ut plötsligt blivit blockerad av en container, vad gör du då? Försöker du klättra över? Att klättra över en container är den enda handling som Maarten begått under EU-toppmötet i Sverige 2001. Sverige begär nu honom utlämnad, eftersom han påstås ha slagit en polis ovanpå containern. All bevisföring motsäger dock detta. Maarten vill ha möjlighet att få sitt fall prövat i en

Internationalism är en av hörnstenarna i den anarkistiska idétraditionen. De följande notiserna innehåller information om den globala kampen som är knuten till, eller av intresse för, anarkister. Kampen för befrielse är internationell! Skicka in gnistor till Brand, box 150 15, 104 65 Stockholm eller brand@motkraft.net

holländsk domstol, precis som alla andra misstänkta utlämningar efter EU-toppmötet fått. Nederländerna är det enda landet som utlämnar människor till Sverige för dessa rättsfall. Dessutom har den svenska domstol som han ställs inför blivit okänd för sin brist på objektivitet, dess gränslösa tillit till "ofelbara" polisvittnen som motsäger varandra, manipulerar bevis, och som gräddde på moset delar ut straff som är tio till 17 gånger högre än vad som är normalt. Varför är det holländska justitiedepartementet så positiva till utlämningen? Varför är holländska invånare mindre skyddade än medborgare i andra EU-länder? Vi hoppas att minister Donner tänker om efter vår aktion idag. För att kunna få en rättvis rättegång är det av största vikt att Maarten inte blir utlämnad till Sverige, utan får sina anklagelser pröva i en holländsk domstol.

Därför: Inget utlämnande av Maarten!★

**Mer information: Maarten's Stödgrupp:
+31 (0)6-42356735**

<http://www.steuemaarten.org>

<http://www.abc-sweden.org>

Efter Salem - nazigård brann ner den sjunde december

EN AV BYGGNADERNA i den tyska ledande nazisten och advokaten Jürgen Riegers gård "Sveneby säteri" utanför Skövde fattade natten till den sjunde december eld. Herrgården har i mediaskriverierna de senaste veckorna utmålats som en samlingspunkt för extremhögern. Enligt tidningen Expo har flera ledande svenska nynazister kring Svenska Motståndsrörelsen skrivit sig på säteriet och ledaren Klas Lund bor i ett torp några mil därifrån.

– Det är uppenbart att vi har ett nytt fäste här, säger Peter Jansson från kriminalunderrättelsetjänsten i Skövde till Expo.

Branden ska ha börjat vid ett på natten och vid tvåtiden hade hela bostadshuset Malmgården brunnit ned till grunden. I byggnaden ska en person från Svenska motståndsrörelsen ha bott.★

**Läs mer om Sveneby säteri på
www.expo.se**

Nazistmarsch blev ett fiasko i Växjö

I Linnéparken samlades den 25 oktober cirka 200 organiserade antifascister och en stor grupp från lokalbefolkningen som bestod av ungdomar, gamla och barnfamiljer som var trötta på snutens slappa attityd mot nazisterna. Polisen visade vilken sida de stod på genom att ringade in de cirka 150 antifascisterna som hade format en black blockdemonstration. Lokala ungdomar och civilklädda antifascister försökte på flera sätt hindra polisens inringning.

Lokalbefolkningen och de antifascister som polisen inte kunde ringa in marscherade bestämt upp till nazisternas samlingsplats. Polisens skydd av nazisterna

fick människor från Växjö att gå från ord till handling. Uppe vid nazisternas samlingsplats forcerade antifascisterna och lokalbefolkningen sida vid sida ett kravallstaket, slagorden haglade och nazisterna i nationalsocialistisk front (NSF) sprang. Nazisternas demonstrationstillstånd gick ut vid fyra och inga nazister kunde marschera.

Vid sextiden höll antifascister fortfarande blockaden runt nazisternas samlingsplats. Många av lokalbefolkningen hade droppat av så snuten säckade in det hundratals personer som var kvar. Polisen lät de cirka hundra nazisterna hålla tal men nazistdemonstrationen kom ingenstans. De tjugotal antifascister och lokalbefolkning som inte greps av polisen visade sitt avsky mot NSF genom att dra en flaska rakt på talaren. Nazisterna gjorde då ett utfall och lyckades misshandla några växjöbor mitt framför ögonen på snuten, som inte brydde sig nämnvärt. Det visade sig flera gånger under dagen vilken sida polisen står på - fast det var väl ingen större nyhet för någon egentligen. Trots allt så lyckades marshen stoppas, av välorganiserade antifascister och av lokalbefolkningen som visade att de inte tolererar några fascister i deras stad - med eller utan uniform!★

NO PASARAN!

Fest och ockupation för ungdomshus

Gott nytt år önskar Umeås ungdomar! Vi öppnade nyårsafton 2003 upp det rivningshotade kvinnohuset på Östra Kyrkogatan i Umeå. Detta gör vi för att det saknas en plats för ett öppet politiskt forum och aktivitetshus där ungdomarna själva styr och skapar aktiviteterna efter de behov som finns.

Det offentliga uttrycket krymper dag för dag i takt med kommunens prioriteringar att hellre privatisera den offentliga sektorn, istället för att ge ungdomar någonstans att vara. Vi går till direkt aktion nu eftersom kommunen hittills inte gett ungdomar en plats att vara och själva driva utan vinstintressen - istället har man lagt ner fritidsgårdar som till exempel gamla Galaxen. Den platsen kräver vi nu.

Vi kräver genom denna 24 timmar långa ockupation och nyårsfest att kommunen öppnar upp ett ungdomshus som drivs och styrs av de aktiva ungdomarna, helt utan vinstintressen. Utan hus blir det bus, Ungdomshus i Umeå nu!★

Fri kollektivtrafik en stund. Öppna Stockholm gör det igen!

Strax efter klockan 18 tisdagen den 16 december forcerades hi-techspärrarna vid T-centralen, Medborgarplatsen, Fridhemsplan och Gullmarsplan i en massplankning organiserad av kampanjen Öppna Stockholm. Ett hundratals personer öppnade spärrlinjerna och med välplacerad tejp hölls spärrarna öppna så att alla,

oavsett plånbokens tjocklek, kunde passera dem utan problem. För en kort stund införde vi fri kollektivtrafik, gratis för alla att bruka, bortom SL:s kontrollapparat och connex profithunger.

Aktionen genomfördes självklart med siktet inställt på gratis kollektivtrafik, men just idag även med anledning av SLstyrelsens möte om en eventuell höjning av böterna för plankning.

Den föreslagna höjningen kommer som vanligt att slå hårt mot alla oss som redan nu förlorar på den platta skatt månadsavgiften innebär. 600 kronor per person och månad plus höjda böter? För SLs styrelse och andra höginkomsttagare är de pengarna en fis i rymden, men för oss andra kan den summan vara skillnaden mellan att hålla sig över existensminimum eller ej. Vinterkläder åt våra barn eller månadskort? Studielitteratur eller månadskort? Ordentlig mat på bordet eller månadskort? Omänskliga val framtvingade av en cynisk politik som förs oberoende av om det är "vänstern" eller "högern" som för tillfället har majoritet.

Man försöker stoppa plankningen genom svindyra hi-techspärrar, fler kontrollanter och höjda böter samtidigt som trafikerna försämrats. Minsta barn ser kopplingarna, men SL försöker desperat skjuta över skulden på oss som inte har råd att betala deras felinvesteringar genom svindyra månadskort. Deras problem är bara att detta så uppenbart är en fråga om politiska motsättningar och att varje plankare, medvetet eller ej, i grunden ifrågasätter grundförutsättningarna för den nyliberala politiken.

SL och de ansvariga politikerna, från höger till vänster, bör betänka den gamla fabeln om hur haren alltid undflyr räven emedan haren springer för sitt liv medan räven bara springer för sin middag. Höjda böter eller ej, det finns inga spärrar den här specifika haren inte klarar av att hoppa över.★

Öppna Stockholm

Halmstad frihetliga

De senaste månaderna har högerextremismen försökt att skapa sig ett fäste i Halmstad. Som en motreaktion på detta har Halmstad Frihetliga startat upp och som ett led i kampen mot dessa avskum utfördes natten mellan den 29 och 30 oktober en aktion mot den riksengagerade nationaldemokraten Mikael Melins bostad. Låset limrades igen, ett kryss målades med rödfärg på dörren och uppmaningen "vräk nazisvinet" målades på gatan utanför. Denna aktion är inte en engångsföreteelse, vi ger oss inte förrän rashatet och förtrycket är borta!★

**Halmstad Frihetliga
hstd_frihetliga@hotmail.com**

Feministiskt forum

Sedan drygt ett och ett halvt år har Feministiskt Forum i Malmö funnits. Forumet är ett nätverk av olika revolutionära feministiska grupper. Forumet består av uteslutande kvinnor och tjejer, vi har bland annat anordnat demonstrationer, gatufester, aktioner och workshopsdagar. Just nu pågår en antiporrkampanj som kommer att sträcka sig fram till 8 mars.

Antifascistgruppen ägnar sig särskilt åt antirasism och antisexism. Feminister På Stan jobbar för att tjejer ska känna sig trygga i stadsmiljön. Det finns också en kulturgrupp som främst ägnar sig åt fotoaktivism. Du når Feministiskt Forum i stort på ★

feministiskt.forum@spray.se.

antiporrkampanjen@spray.se

feministerpastan@spray.se

Gnista zapatista

På nyårsdagen, den första januari 2004, var det drygt tjuugo år sedan EZLN bildades och tio år sedan de förklarade krig mot den mexikanska staten och nyliberalismen.

Under det gångna året har zapatisterna fokuserat på den lokala organiseringen och i augusti 2003 ersattes de gamla mötesplatserna, aguascalientes, med fem nya caracoles, ("snäckor") samtidigt som Juntas del buen gobierno ("den goda regeringens styrelser") bildades. Juntas del buen gobierno är belägna i de fem caracoles och är autonoma styrelser som bland annat ska se till att samarbetet mellan byarna fungerar, att jämlikhet mellan byarna råder och att beslut efterlevs. Styrelserna byts ut varje vecka efter ett roterande schema. Det verkar som att det är arbetet med att få fram

nya former för autonom lokal folklig styrning som zapatisterna för närvarande fokuserar på. Det var även de fem caracoles som fick uppmärksamheten på nyårsdagen. Runt om i de fem caracoles firades det med fyrverkerier, tal, musik och dans.★

14 svenskar gripna vid NATO-högkvarter

Vid en internationell aktion mot SHAPE, NATOs militära högkvarter, greps 14 svenskar. Deltagarna ville uppmärksamma att NATO har kärnvapen utplacerade i sju länder runt om i Europa. På SHAPE fattas de militära besluten gällande kärnvapnen, och detta sker utan insyn.

"Det är nödvändigt att NATOs kärnvapen inspekteras och att ett program för skrotning av dessa antas. Det som gäller Irak gäller givetvis även NATO" säger Tomas Nilsson, en av deltagarna.

De medborgerliga vapeninspektörerna som tog sig in på basen genom att klippa hål i stängslet/klättra över stängslet blev arresterade och riskerade att hållas i upp till tolv timmar men de flesta blev släppta efter klockan sex på kvällen. Totalt blev 600 personer arresterade.

"Kärnvapen är olagliga enligt internationell lag. Upprustningen gör mig livrädd och jag ser det som vår skyldighet att förhindra nya Hiroshimas och Nagasaki" säger Tove Ladberg, en av de gripna.

Svenskarna som är medlemmar i nätverket OFOG poängterar att NATO är en offensiv kärnvapenkoalition. De strävar efter att Sverige återigen ska bli en röst i världen för fred och avrustning.★

www.hypatia.nu/ofog

Reclaim the night i Sydney

Sista helgen i oktober varje år hålls "Reclaim the night" i Sydney. Kvinnor, män och barn marscherar och demonstrerar mot sexuellt våld och utnyttjande. Många, men inte tillräckligt många, gjorde sina röster hörda. Hoppet måste alltid existera för att förhindra och bekämpa sjuka fakta som våldtäkt och förnedring.

Kände mig som en lus där jag satt i gräset efteråt, omringad av utsatta kvinnor, och lyssnande till en tjej som sjöng och spelade om sina erfarenheter. Det hjälpte henne att gå vidare och försöka leva ett "normalt" liv igen. Kan tyckas omöjligt att hitta kämparglöd när man trycks ner dagligen av utsatthet och förnedring. Men våra röster får aldrig tystas.

Att kunna träffas och utbyta, uttrycka och på så sätt uppleva förvrängda ideal, sexuella trakasserier och trångsynhet är en möjlighet att förändra och det ger hopp om en bättre värld.★

Elin Arvidsson

Attack mot ockuperat område i Rom

Den feministiska traditionen i Rom har en lång historia, trots det finns det få platser för kvinnor att mötas på. Ett ställe som fortfarande existerar är kvinnocentret Luna e le Altre (LELA), som ligger i en förort där det på 80-talet genomfördes flera av de största husockupationerna i Rom. Det var då och där som feministgruppen LELA skapades. Kvinnorna i gruppen och de utrymmen de ockuperade blev en viktig del av den feministiska rörelsen i Rom.

Under de senaste åren har LELA hållit kurser i italienska för icke-italienska kvinnor, gett arbetsstöd åt fattiga kvinnor, anordnat olika happenings, filmvisningar och workshops. Sedan 1995 anordnar de också olika aktiviteter kring våld mot kvinnor i samarbete med flera grupper från Rom och andra städer i Italien samt övriga Europa.

Nu försöker kommunen bestrida historien. Genom en lokal lag vill de tilldela de sociala organisationerna de ockuperade områdena, för att sedan kräva dem på en massa pengar; 53 000 euro för 10 års ockupation och en månads hyra på 388 euro (med start första januari 2004).

Men LELA vill inte ge efter för handelsregler och marknadsstrukturer som reducerar de lokala aktionerna till ekonomiska företagsamheter. LELA menar att det är viktigt att poängtera att de genom ockupa-

tionerna hjälpt kommunen att sänka sina kostnader för social hjälp. Ockupationerna har istället bidragit till en växande kultur, till följd av olika sociala gruppers kamp mot marginalisering och motstånd mot utförsäljningen av kulturella aktiviteter och sociala relationer. Till och med stadens institutioner har influerats av deras arbete.

LELA är en plats som vill vara en motvikt till övergivenhet och ruiner, målet är att skapa utrymme för kvarterets och stadens kvinnor att mötas på. Allt som ryms inom LELAs väggar; elektricitet, vatten, möbler, ett gym med mera har byggts av de kvinnor och lesbiska som under åren har använt det och för de framtida kvinnor som ska komma att använda det.

LELA kräver att få skulderna avskrivna och en drastisk sänkning av hyran. Men de behöver din hjälp! Stöd kampanjen genom att skicka ett e-mail till: lunaeleltre@libero.it★

Protest mot kapitalism i Linköping

Den 7 december samlades olika högerkrafter i Linköping för att genomföra en marsch för kapitalism, ett jippo som kallas Walk for Capitalism. Ett antal personer hade bussats till Linköping från bland annat Stockholm för att delta. Totalt samlade de blå cirka 60 personer. Vi kunde inte låta detta passera utan tog över showen.

Kapitalismmarchen är ett medialt jippo som massmedia är efter år väljer att uppförstora. Borgerlig media försöker få manifestationen att framstå som folklig. Dessa människor försvarar det system som ställer den absoluta majoriteten av jordens befolkning utan makt att ta del i utformningen av samhället och därmed sina egna liv. Detta kan vi givetvis inte acceptera.

Vår protest tog sig olika uttryck. Vissa av oss klädde ut sig till borgare och begav sig in i demonstrationsledet med fullständigt bisarra och ironiska budskap på sina plakater som "Arbetarklassen bajsar på våra villaupparter", "Profit not people", "Vi vill ha rena gator - rensa bort de hemlösa" och "Den stora massan hotar demokratin"(1). Det var svårt att skilja deras plakater från våra; flera av oss gick obemärkta i deras demonstration med världsfrånvända budskap.

Borgarnas tal avbröts ständigt, bland annat med visselpipor, "uppmuntrande" tillrop och överdrivet jubel. Riksdagspampen Gunnar Axéns tal avbröts fullständigt då en person utförde en vild dans med en blodröd, rykande bengalisk eld. Axén svarade med att försöka sparka ner personen men misslyckades kapitalt. Samtidigt delade andra ut flygblad och pratade med förbipasserande. De flesta ville inte ta emot flygbladen förrän de förstod att de var anti-kapitalistiska.

Lilla Torget i Linköping förvandlades till en cirkus med de borgerliga budskapen som komiskt huvudnummer.★

Diverse Linköpingsbor

Sammanställt av Revolutionära Socialister

Fotnot: 1. Moderaterna i ett förslag till nytt partiprogram 1977. Formuleringen ströks senare.

Vägra vara lagom!

Svartsallebrigaden har bara funnits i Malmö i några månader. Vi bildas av behovet att själva avgöra våra öden. Ingen förstår bättre än vi själva vår tillvaro. Ingen vet bättre än vi själva vilka lösningar som behövs.

Under 30 november helgen passade vi på att anordna en aktivitetshelg mot rasism. Syftet var att få dit svartsallar från förorterna för att bjuda in dem att ta del av den antirasistiska/rasistiska debatten som ständigt pågår ute i samhället och från vilken vi alltid utestängs.

Med hjälp av en rad vänsterorganisationer lyckades vi arrangera en helg med många olika aktiviteter, bland annat workshops, föreläsningar och liveuppträdanden. Det var skitroligt och vi har som tanke att organisera något liknande varje år.

Vi lyckades väcka intresse i en hel del svartsallar men väldigt få av dem var från förorten, tyvärr. Organisering i förorten måste vara en ständigt pågående handling. Vi trodde i vår naivitet att tre månaders förberedelse skulle räcka, men vi är ändå glada över de som kom och tyckte att det var roligt. Nu inser vi att det blir lite mera tidsödande än så. Och vi ger inte upp. Nästa år ska vi lyckas bättre.

Arriba los que luchan!

Kontakta oss gärna

svartsallebrigaden_malmo@hotmail.com

Bombattentat mot demonstration i Buenos Aires

En bomb skadade 23 personer under en av manifestationerna på årsdagen av upproret 19-20 december 2001. Bomben exploderade mot slutet av Bloque Piqueteros akt. Regeringen menar att det förmodligen var en fyrverkeripjä (vanliga vid manifestationer i Argentina), men det motsägs av både sjukhus- och poliskällor och av vittnesmål från platsen. Attentatet kommer mitt i en medial kampanj mot den "hårda", regeringskritiska delen av piqueterosrörelsen (som mobiliserade den absoluta majoriteten av de 20-30-000 på torget). Ingen misstänkt gärningsman har gripits. De rimligaste förklaringarna verkar vara att det antingen är ett verk av den statliga säkerhetstjänsten eller av en enskild individ (eller en mindre högerextrem grupp), som påverkats av den senaste tidens demonisering av piqueterosgrupperna.★

"If I can't cheer to it, it's not my revolution"

*Mmm brrr it's cold in here
the state has taken all the air
but aaah it's warm in here
it is anarchy in the atmosphere*

En gråmulen första maj samlades ett par hundra personer på fotbollsplanen bakom Mimerskolan i centrala Umeå för att demonstrera i det Frihetliga Socialistiska tåget. Plötsligt dyker Radical Cheerleaders upp och med egna ramsor och slagordstråning höjer dom stämningen bland de samlade. När demonstrationen väl kommer igång går "klacken" bredvid för att med sina pom-pom's och ramsor göra demonstrationen till en roligare tillställning.

Begreppet Radical Cheerleaders kommer från början från USA. Två systrar i Florida kom på att bara stå i ett gathörn med plakat och skrika slagord inte gav så värst mycket. De ville mer och kom på att cheerleading var en bra grej. Till skillnad från traditionell cheerleading så skulle det inte finnas något krav på om du var bra på att sjunga, göra akrobater, var man eller kvinna, svart eller vit, vad du har för kläder och så vidare. Det enda som krävs är att du vill skrika och ha roligt.

Radical Cheerleaders startade i Umeå i våras och det finns även en grupp i Linköping.

Hur många gånger har du inte varit i en demonstration där allting går på tomgång och där slagorden inte är många och inte speciellt spännande?

Radical Cheerleaders gör protesten, demonstrationen, gatufesten, blockaden eller aktionen till en händelse. Det ska vara roligt och spännande att föra fram en åsikt.

Förskoleläraren, bilmekanikern, vårdbiträdet, renhållningsarbetaren, undersköterskan, butiksbiträdet, eleven eller någon annan kanske får upp ögonen och undrar vad som pågår då ett gäng tjejer och killar svänger med pom-pomsen, skriker ramsor och gör rörelser till. Det kan ju finnas en möjlighet att budskapet går fram lättare om det framförs på ett roligare sätt. Cheers!★

Tåmas aka Screamo

RECLAIM THE NIGHT I SYDNEY

Till mångas stora förtret
kommer det ytterligare ett
nummer av Brand!

Skicka ditt material till brand@motkraft.net

Segregerad antirasism Segregerad kamp

”Ghetto people song only them can sing this one” /Everton Blender

På olika platser i Sverige och oberoende av varandra har tre svartskal-lebrigader vuxit fram. Gemensamt har de alla att de är separatistiska och består av bara ”invandrare” som inte känt sig hemma i den utomparlamentariska miljön. Det här borde tas som allvarlig kritik av den utomparlamentariska vänstern i Sverige, särskilt eftersom antirasism är en av de stora frågor som den engagerar sig i.

MÅNGA AV OSS i Svartskallebrigaden har varit aktiva i utomparlamentariska organisationer förr, men tröttnat. En del av oss har länge tänkt aktivera sig politiskt, men inte känt sig lockade av någon organisation förut och stannat utanför.

Nu är det dags för den utomparlamentariska vänstern att ta sitt misslyckande på allvar. För det är ett misslyckande att inte söka upp och engagera de man vill försvara. Det är ett misslyckande att överhuvudtaget inte kommunicera.

Den här bristen på kommunikation visar sig på många sätt. Det högtflygande, abstrakta, akademiska språk som är vanligt inom vänstern är en viktig del av problemet. Det utestänger inte bara nyinflyttade invandrare. En annan viktig del är den ideologiska renheten och den interna kulturen. Människor som inte är veganer, som inte ser ut på ett visst sätt, som har en bristande klassanalys eller liknande utestängs snabbt, istället för att ges en chans.

Det är så vi har kommit dit vi är idag, till en utomparlamentarisk rörelse som till stor del är en subkultur. Dreads och

piercing fungerar bra, men inte smink eller stylat hår. Svartskallebrigaderna har delvis uppstått ur ett missnöje med den här subkulturen. Vi svartskallar i rörelsen började helt enkelt känna oss ensamma. Men vi har klättrat över muren i slutet av gränden och där ute har vi träffat några som överhuvudtaget inte funderat på att komma in.

Invandrarkvinnor som debattämne

Ett tydligt exempel på allt detta ger oss kvinnokampen. I motsats till den allmänna uppfattningen om invandrarkvinnor och mediebilderna av dem, är de flesta medlemmar i svartskallebrigaden kvinnor som kämpar med direkta aktioner och är politiska. Detta går också emot den vita feministiska debatten som ser invandrarkvinnorna som ett ämne att debattera istället för deltagare i själva debatten.

Genom globaliseringen har kvinnosynen i världen påverkats. Den vita, europiska feministiska kampen har blivit till en modell som alla andra kvinnor i världen ”måste” leva upp till, om de ska utveckla en feministisk kamp. Detta handlar självklart om maktpositionerna i världen som tyvärr även präglar kvinno- och klasskampen. Kvinnorna i brigaden som jobbar mot rasism och segregering, deltar automatiskt i en parallell feministisk kamp mot den patriarkala strukturen som i sin tur påverkar vitfeminismens kamp. Vi är feminister och antikapitalister, men inte på vita västerländska villkor.

Vi vet att vi inte är de enda som är trötta på att stå och stampa på samma ställe. Många vänsteraktivister känner säkert igen vår frustration. Svartskallebrigadens separatistiska organisation är inte ett avståndstagande från alla kamrater som vi så länge kämpat tillsammans med. Det handlar om andra saker.

Separatism - varken rasism eller isolation

Att organisera brigaden separatistiskt var ett svårt val till en början. Det är ett farligt ställningstagande som i värsta fall kunde tolkas som en ”omvänd rasism”. Men med utgång i våra egna erfarenheter och med lärdomar från kvinnorörelsens separatistiska arbete, såg vi att det skulle kunna ge många fördelar.

Ett stort problem blev då vilka som skulle få vara med. Vi bestämde oss för att alla som i vardagstal kallas för ”invandrare” eller ”svartskallar” och alla som känner sig regelbundet utsatta för rasism ska få plats i brigaden. Det är alltså inte upp till oss att bestämma, lika lite som vi bestämt att vi ska kallas ”svartskallar” eller ”invandrare”. Separatismen är trots allt inte ett mål i sig, utan bara ett verktyg, en kofot att bryta upp samhällets låsta dörrar med.

I en separatistisk grupp kan vi bekvämt och fritt få ur oss bitterheten och ilskan över de svårigheter vi möter, utan att hålla tillbaka orden. Vi kan jämföra våra erfarenheter och hitta våra gemensamma problem. Vi kan utgå från vår egen synvinkel för att hitta lösningar, utan att behöva känna den osäkerhet som många av oss lärt oss känna inför födda svenskar.

Att arbeta på det här sättet har flera funktioner. Det visar i sig att det finns ett problem som gör att ”invandrare” inte känner sig välkomna i samhället. Det visar också de bespottade ”invandrarna” som en stark kraft som kan organisera sig och skapa något självständigt. Genom den kraft och det självförtroende en sådan ”invandrarrörelse” ger oss, kan vi lättare vara oss själva och ställa våra krav i samarbete eller i konflikt med resten av samhället.

Tvärtemot vad vi var rädda för i början, har vi hittills fått förvånansvärt bra reaktioner. Varmt stöd har kommit från flera organisationer och kamrater som vi hoppas fortsätta kämpa, svettas och fira tillsammans med.

Svartskallebrigadens organisationskultur

När Svartskallebrigaden startade kunde det snabbt ha slutat i ännu en vänstersekt med ett snyggt namn. De flesta initiativtagare var gamla vänsteraktivister med tillhörande arbetsskador, i synnerhet ett tunnelseende som vi ännu inte lyckats bli av med helt.

Som tur är har en del fräscha människor dykt upp och visat på nya vägar att gå, och det är väl här som brigaden skiljer sig från många andra organisationer.

Svartskallebrigaden är en organisation med relativt högt i tak. Vi sätter praktiskt arbete framför teori och ideologi. Så försöker vi forma både organisationen och vår

analys genom vårt praktiska arbete, istället för tvärtom. Vårt Svartskallemanifest har hittills skrivits om ett tjugotal gånger och kommer förhoppningsvis aldrig bli helt färdigt.

Vi försöker också att söka upp både organisationer och individer som kan vara intressanta att samarbeta med. Det spelar ingen roll om de är frihetligt-autonom-marxistiska eller tycker att ”politik är skit”. Vill de och kan göra något, så försöker vi hålla kontakten och hjälpas åt.

För att sådana samarbeten ska bli fruktbara måste det till en dos av ödmjukhet inför skillnader. Det krävs också ödmjukhet för att våga göra misstag och lära sig av dem, för att låta den politiska teorin växa fram ur praktisk erfarenhet.

Långsiktiga mål

Ovanstående kan låta som orealistiska aktivistdrömmar. Men Svartskallebrigadens mål är långsiktigare än att göra uppmärksammade aktioner. Vi försöker undvika de vanliga fallgropar som gör att grupper försvinner och bli till en hållbar och stark organisation. Vi tar vår tid och därför har vi råd att göra misstag.

Inte heller tror vi i brigaden att vi kommer att kunna fixa allt. Men vi kan bli en nätverksbyggare för alla de osynliggjorda men aktiva ”invandrarorganisationer” som redan finns mot droger, mot rasism, kvinnoföreningar, kulturföreningar, tidningar och andra.

Svartskallarnas plats i den utomparlamentariska vänstern

Vi vill att vår kritik av vänsterrörelsens otillgänglighet ska bli till en motor i framtida samarbeten där vi kan lära av varandra. Vi förväntar oss, som i kvinnorörelsens fall, att många kommer att sucka och tycka att vi skapar ett problem där det inte finns något. Då måste man komma ihåg att det inte handlar om att lägga skuld på enskilda personer. Det handlar om allmänna mönster, strukturer, som finns överallt i samhället.

Till slut vill vi ge ett par förslag på vad som kan göras för att bryta segregationen inom vänstern:

- Hälsa och prata med folk du känner igen från olika aktioner och demonstrationer. Det skadar ingen förutom de som tjänar på att vi är rädda för varandra.

- Skapa kontakter och samarbeta med organisationer som inte behöver vara ideologiskt renläriga. De kan lära dig mycket.

- Gör en ansträngning att bjuda in andra än de egna kretsarna till aktioner och demonstrationer. Om det inte går första gången - gör om det.

- Översätt flygblad till flera språk.★

**Kamratligt och i solidaritet
Svartskallebrigaden**

Tron på kärleken - om konservativa ideal bland vänsteraktivister

I EN FRÅGA VERKAR vänsteraktivister i Sverige vara lika stockkonservativa som hela det samhälle som vi säger oss ifrågasätta. I synen på vilka slags kärleksrelationer som vi har med varandra råder det ett fullkomligt stilltje - inte en diskussion, ingen kritik, inga nya idéer. Synen på tvåsamheten verkar tas för lika självklar som den görs inom kyrka och lagstiftning. Den lilla skillnaden beror möjligtvis - möjligtvis! - i en i vissa kretsar större tolerans gentemot lesbiska och bögar än i samhället i övrigt. Bland lesbiska och bögar inom den autonoma vänstern verkar samtidigt synen på parförhållanden vara likadan som den heterosexuella.

Ägandet och kommersen

Huvudregeln är att man äger sin partner. Kärleksförhållanden har man två och två och troheten kontrolleras noga av dem som ingått uppgifvelsen, liksom ofta också av omgivningen. De kollektiva idéer som många har vad gäller ägande, boende och allmän vardag verkar höra åren innan 25 till. När parförhållandet verkar tillräckligt stabilt lämnar man kollektivet, flyttar ihop två och två och skapar den insynsskyddade lilla kokong, en dröm som finns att läsa om i Harlekinromaner och kontaktannonser.

Varför? Det som vi kallar Kärlek är en högborgerlig uppfinning som har dryga hundra år på nacken. Tvåsamheten och äktenskapet har historiskt sett bestått av en ekonomisk affärsuppbyggnad och ett socialt verktyg; en del av ett samhälles levnadsvillkor för framförallt kvinnor, ett sätt för män att knyta band till varandra och framförallt ett sätt att hävda rätten till egendom genom arv. Detta är den krassa bakgrund som blivit till mångas absoluta grund i tillvaron, parförhållandet som identitet, som det som känns som det viktigaste och det som man bygger tillvaron kring. Istället för att göra slut när problemen är fler än vad lusten är stor, provar man sig fram i parförhållandeindustrin för att hitta lösningen på problemet - att göra slut är alltför jobbigt eftersom det raserar så mycket mer än bara kontakten med partnern. Vänner, boende och fritidsintressen är också tätt kopplade till parförhållandet. Rådgivningsböcker, mediciner och terapeuter är en del av parförhållande-industrin. Denna närs och expanderar också av alla de produkter och kommersialiserade ceremonier som firas, produceras, säljs och köps i parförhållandets namn. Genom TVn kan vi dras med och engageras i andras desperata sökande efter ett parförhållanden i program som The Bachelor eller delta i firandet av kungahusens bröllop. Alla hjärtans-dag-kommersen har nästan blivit lika stor som det kristna julfirandet och kvälls- och veckotidningsindustrin profiterar på vår nyfikenhet om kändisars otrohet, av tips på hur man ska hitta en partner, få den gamla åter eller skaka liv i sin insomnade relation.

Kontrollen

Ofta kan det vara svårt att skilja tecknen på ett pars förälskelsefas från tecknen på ett misshandelsförhållande. Partnern som ringer hela tiden för att höra vart den andra är, gulligt eller otäckt? Partnern som vill att den andra ska ha hans eller hennes kläder på sig för att omgivningen ska fatta att de två är ihop, rart eller obehagligt? Partnern som vill vara allt för den andra och partnern som slutligen också blir allt för den andra. Kanske till viss del rörande, men framförallt tomt för vännerna som ser allt mindre av sin kompis. När förhållandet tar slut och kokongen öppnas brukar det vara åtminstone en av parterna som klappar ihop av förlusten, som känner sig halv eller som ingen alls, som inte ser någon framtid och som går in i en depression, eller som rusar in i ett nytt parförhållande för att åter bli någon.

Att man reagerar på detta sätt är logiskt. Genom att knyta det mesta av sin tillvaro till en annan människa blir du sårbar. Det tråkiga är att detta beroende och i vissa fall missbruk förväxlas med kärlek.

Kärlek, sex och passion är något positivt och något som man borde dela med många människor. Kärlek, sex och passion har inte med ägande, kontroll och beroende att göra, lika lite som det har nåt gemensamt med prostitution. Genom att vara respektfull, öppen och rak kan man ha kärleksrelationer utan att äga, sära och äventyra vänskapen, och man slipper att göra den trista och konservativa uppdelningen mellan vänner och knull. Genom att inte knyta upp sitt självförtroende och beroende till en (1) annan människa kan vi förhoppningsvis också se vad som egentligen är viktigt och fortsätta att leva som aktivister även efter 25-årsdan.★

Paddan

Virvelvinden

Den 30 mars 2003 bildades Virvelvinden, en kämpande socialistisk grupp som verkar i Lund.

BJÖRN, EN AV VÅRA medlemmar, beskriver Virvelvinden så här: "Vi lutar inte på politiker, vi lutar på oss själva. Vi arbetar med en mängd olika metoder och strategier för att genomdriva våra mål. Solidariteten är vår största styrka och vi tolererar varandras olikheter. I gruppen finns både tonåringar och medelålders, de som jobbar och de som pluggar. Till skillnad från många andra vänstergrupper sätter vi inte teorierna och snacket främst. Viktigast är vad vi gör och vad det leder till." Därför handlar inte den här artikeln om vad vi i Virvelvinden tycker att man ska göra utan om vad vi har gjort.

När vi precis startat deltog vi, som så många andra, i demonstrationer mot Irakkriget med banderoller och talkörer. Kvinnorna i Virvelvinden träffades ett par gånger och tränade självförsvar.

För att hjälpa till lite med feststämningen på gatufesten i Malmö den 26/4 byggde vi en pinata i form av en säck med ett dollartecken på. När glada festdeltagare sedan slog sönder den stora säcken regnade det konfetti och snattat godis. Och självklart deltog vi i första majfirandet i Lund.

När H&Ms baddräcksreklam sattes upp överallt i Sverige delade vi ut flygblad och skrev insändare om hur företag som H&M tjänar grova pengar på att upprätthålla synen på kvinnan som ett objekt. Vi är också stolta över att ha deltagit i det arbete som gjort att Lund är bland de ledande i Sverige på sönderslagna reklamplaceringar, inte bara i våras utan även under H&Ms julkampanj.

Sista helgen i maj anordnades en antifascistisk helg i Helsingborg. Inför denna hade Virvelvinden en endagskurs om hur man beter sig i demonstrationer. Det hölls föredrag om vett och etikett, första hjälpen och att man aldrig snackar i förhör. Det hela avslutades med praktisk demonstration där folk fick prova på allt från att gå i kedjor och hålla ihop till att befria gripna kamrater och kasta sten i grupp. En vecka senare åkte vi upp och deltog i demonstrationerna i Helsingborg.

Kommunals strejk

Under kommunalarbetarnas stora strejk saboterade politikerna i Lund arbetarnas kamp för högre löner. De agerade strejkbrytare bland annat genom att låsa upp skolor och offentliga byggnader. Dessa arbetsuppgifter hade satts i blockad av kommunal och de fack som sympatiserade med deras strejk. Virvelvinden tyckte att det var viktigt att agera mot dessa svartfötter(strejkbrytare) för att vi aldrig accepterar strejkbryteri.

På strejkens fjärde dag i Lund, 15 maj, bestämde vi oss för att låsa in politikerna i deras eget slott: rådhuset. Lagom tills våra ledare planerade att ta lunch satte vi ett cykellås över huvudentrén och hindrade kommunalrådets passage ut och in. Rådhuset var en av de byggnader som inte fick låsas upp på grund av strejken men folkpartisten Tove Klette öppnade varje morgon och släppte in andra kommunalråd.

Söndagen den 18 maj skickade vi ett stöduttalande till kommunals lokalavdelning i Lund. Natten den 19 maj gick vi ut och målade med sprejmallar svarta fötter och texten "strejkbrytare" på rådhusets fasad. På samma sätt dekorerades sossarnas och folkpartiets lokaler.

Dagen efter, tisdagen den 20 maj, samlades cirka 30 personer och gick gemensamt ner till Stortorget där rådhuset ligger. De hade med sig sopsäckar som tömdes på sitt illaluktande innehåll utanför råd-

husets entré. Vi tömde även flera av de överfyllda papperskorgar som fanns på torget och snart blockerade ett illaluktande sopberg ingången till rådhuset. Klockan var fyra på eftermiddagen och torget var fullt av folk som satt och njöt i solen. Medan högen växte började många av de som satt på torget applådera, och vi gick nöjda därifrån. Nästa dag kallade politikerna på skyddsarbete, men redan samma natt var dörren ännu en gång blockerad av sopsäckar. Detta kan dock inte Virvelvinden ta åt sig äran för. Vi upptäckte att det var fler än vi som under resten av veckan kastade våra sopor runt rådhuset. Sophögen städades bort en gång till men kom tillbaka och spred sig också till bakdörren på rådhuset. I samband med aktionen spred vi ett flygblad där vi förklarade vad vi tyckte om strejkbrytare och uppmanade att använda rådhuset som soptunna under strejken.

Skånetrafik och EMU

När sommaren kom låg vi lågt ett tag men fortsatte, som vi alltid gjort, med att pryda stan med affischer och sprejmallar.

Under sommarmånaderna kan man köpa ett sommarkort som gäller på bussar och tåg i hela Skåne. Detta kort är betydligt billigare än de månadskort som pendlare måste köpa resten av året. Eftersom all kollektivtrafik självklart borde vara gratis tyckte vi att det minsta vi kunde göra var att förlänga det billiga kortet i en vecka. Sagt och gjort. På tågstationerna kunde man låsa att Skånetrafiken bjöd på en veckas gratis resor om man visade upp sitt sommarkort.

Skånetrafiken gick ut i dagstidningarna och dementerade men några dagar var förvirringen total och många åkte gratis.

När EMU-valet hölls spred vi vårt budskap på affischer med en kort förklarande text och rubriken: "Du kan inte rösta bort ditt jobb. Löneslaveriet fortsätter på måndag, oavsett JA eller NEJ i EMU-valet."

Ingen rasistisk reklam, tack!

I slutet av sommaren tryckte vi upp ett brev med ett litet bifogat klistermärke. På brevet fanns följande text:

"Hej!

Med det här brevet följer ett klistermärke med texten: "Ingen rasistisk reklam. Här bor ingen som vill ha reklam eller information från Sverigedemokraterna eller andra fascistiska organisationer." Anledningen till att vi har tryckt upp det här klistermärket är att vi inte vill se dessa grupper få mer utrymme och växa här i Lund. Partier som till exempel Sverigedemokraterna för en fascistisk politik som inte på något sätt är bra för oss. De försöker skylla problem i samhället på invandrare. På detta sätt vill man få oss att hata varandra istället för att tillsammans försöka göra något åt det som skapar problemen. Överhuvudtaget för de en fanatisk högerpolitik. Till exempel vill de ta bort flera av de få rättigheter vi har på våra jobb och införa arbetstvång för arbetslösa.

Om du sätter det här klistermärket på

din brevlåda, kommer du förhoppningsvis att slippa få oönskad högerextrem reklam. Ett klistermärke på din brevlåda visar också andra att du inte tycker att det är okej med rasistiska åsikter. Även om det är en liten sak att göra är det ett sätt att säga ifrån och ge andra mod att göra det.

Med vänliga hälsningar Virvelvinden
virvelvinden@lubia.net"

Dessa brev och klistermärken delade vi, under sommaren och hösten, ut i 30 000 exemplar. Det betyder att en majoritet av alla hushåll i Lund har fått hem det i sin brevlåda. Långt ifrån alla har satt upp klistermärkena men åtskilliga brevlådor i Lund pryds av den blå dekalen.

Den 30 nov ordnade vi ett torgmöte som samlade 70-80 personer i höstmörkret på Stortorget. Vi underhölls av eldslukare och en medlem höll ett tal om hur vår antifascism bottenar i att vi är arbetarklass och socialister.

Med hjälp av kamrater i Stockholm ordnade Virvelvinden en bussresa till Salem för 50 lundabor. I Stockholm deltog

vi alla i nätverket mot rasisms manifestation för att stoppa fascisternas, hitintills årliga, marsch i Salem.

I skrivande stund hjälper medlemmar i Virvelvinden till med att sprida ett uttalande från de lokalförare som blivit lockoutade, alltså avstängda från sitt jobb, av arbetsköparen Almega. Vi har också börjat med diskussionskvällar där vi varje månad pratar om olika ämnen.

Virvelvinden kommer att fortsätta att arbeta och utvecklas. Vi är en liten del av den kamp som förs varje dag, över hela jorden av miljontals människor. Människor som tröttnat på att leva i ett samhälle som byggs av de många men styrs av de få.

"Vi är ett träd med djupa, djupa rötter, Aldrig ger vi upp!"

Med varma hälsningar till alla kamrater runt om i Sverige.★

Jonas E
medlem i Virvelvinden

Djurrätt + anarkism = sant!

UNDER DEN SENASTE tiden har djurrätt glidit allt längre ifrån den frihetliga socialismen och den utomparlamentariska A-rörelsen. Detta är något jag tycker är oerhört synd och skulle vilja förändra på, eftersom jag anser att båda rörelserna har mycket att tjäna på ett samarbete.

Varför det? Jo, för att båda rörelserna kämpar för att krossa ett system som är uppbyggt på förtryck och kapitalism. Givetvis finns det saker som skiljer djurrätt från andra frihetsrörelser, men det gäller ju alla rörelser, oavsett om det rör fascism, sexism eller homofobi. Den utomparlamentariska djurrättsrörelsen bygger sina hörnstenar på samma värderingar som många andra frihetsrörelser. Den större delen av den utomparlamentariska djurrättsrörelsen tillhör idag arbetarklassen och är inte bara mot djurförtryck utan kämpar även aktivt mot fascism, miljöförstöring, sexism, homofobi och andra sociala orättvisor i samhället.

I MITTEN AV 90-talet så fann sig djurrättsrörelsen en plats inom den frihetliga socialismen och anarkistiska miljön och efter en tid fanns det en förståelse och acceptans hos andra aktivister som tidigare inte sympatiserat med djurrätt. Även om man inte blev djurrättsaktivist så fanns det en outtalad solidaritet till djurrättsrörelsen, något som idag verkar försvinna mer och mer. Och varför är det så?

Förmodligen för att en annan gren inom djurrättsrörelsen växt sig stark. En gren som arbetar med öppen civil olydnad där man begår brott mot djurförtryckare, och sedan bjuder både förtryckare och polis på kaffe och kaka och accepterar det nuvarande systemet och vill bli dömd inom det. Man tror sig kunna bli vän med både förtryckare, polis, domare och samhället. En stor del av djurrättsrörelsen med Förbundet djurens rätt i täten har aktivt ägnat sig åt att ta avstånd från mindre grupper som arbetar på gräsrotsnivå, som arbetar med alternativt stödjer olagliga direkt aktioner.

Förbundet djurens rätt har även under de senare åren blivit allt mer en lobbyorganisation.

MEN DEN UTO-MPARLAMENTARISKA djurrättsrörelsen lever i allra högsta grad och kämpar vidare som den alltid har gjort. I Säpos rapport om verksamhet som hotar rikets säkerhet så kan man se att djurrättsbrotten fördubblades under 2002 och ökade kraftigt även under den första halvan av 2003. Runtom i Sverige bedrivs kampanjer mot olika djurförtryckare och flera seg-rar har uppnåtts. Sveriges enda kattuppfödare av katter till djurför-

sök har stängts, 12 av 17 chinchillafarmer har stängts, massvis av rutor har krossats på pälsaffärer och djur räddas hela tiden från försöksdjursuppfödare, pälsdjursfarmer och hönserier.

Direkt aktion har alltid varit stark inom den utomparlamentariska djurrättsrörelsen och även det som rör rörelsen framåt.

Djurrättsrörelsens ideologi har stärkts och växt fram under en stor del av resans gång och misstag som aktivister i djurrättsrörelsen kunde göra förr görs sällan nu och det bedrivs nu en ideologisk kamp, även om hjärtat så klart finns med. Idag finns en klar strategi inom djurrättsrörelsen med tydliga mål och en framtidsplan på hur förtrycket ska krossas på det mest effektiva sättet.

ALLA I DJURRÄTTSRÖRELSEN är inte anarkister, långt ifrån. Men inte heller alla i feministrörelsen eller inom anti-fascism är det, men vi kan ändå samarbeta. Det som djurrättsrörelsen har gemensamt med andra rörelser inom A-rörelsen som kämpar är att vi inom den utomparlamentariska djurrättsrörelsen ser att kapitalismen är den största bidragande faktorn till att djur förtrycks så systematiskt som de görs idag. Vi har också gemensamt att vi vill krossa det nuvarande systemet. Vi måste se på förtryckssamverkan och se att djuren är offer i dagens samhälle, precis som många andra utsatta grupper och att ingen förtrycks mer eller mindre. Att kämpa för djuren innebär inte att man kämpar mindre för andra, utan snarare att man utökar sin kamp mot orättvisorna.

Kom gärna med kritik till djurrättsrörelsen, men förlöjliga inte oss som kämpar för djurens frigörelse. För oss betyder djurens frigörelse liv och död för miljontals djur och vi kommer kämpa tills vi vunnit. Vi inom den utomparlamentariska djurrättsrörelsen tror på ett samhälle utan förtryck, och även om vi inte alltid kämpar sida vid sida med er som kämpar för feminism, mot fascismen, mot miljöförstöring och andra orättvisor så finns ni alltid i våra tankar och vi känner en oerhört stor solidaritet med er. Vi måste se varandra som frihetskämpar som kämpar i samma krig, men utkämpar olika slag, och inte som motståndare. Endast då kan vi vinna, eftersom vi är få nog som vi är redan nu. Så ge aldrig upp, visa solidaritet med varandra och glöm inte bort att vi kommer att vinna!★

D

För den som vill ha mer information om djurrättskamp, kontakta:

Djurens Befrielsefronts stödgrupp
(ger ut tidningen Befriaren)
Box 919
114 79 Stockholm
dbfsg@hotmail.com

Tidningen B12
Box 1051
221 04 Lund
tidningenb12@hotmail.com

Låt Tågarps-chinchillorna Leva
www.chinchillafrihet.tk

Nya ockupationer Nya koncept!

I maj till juni i år pågick i nästan tre och en halv vecka en av de största husockupationerna i modern tid i Stockholm. Uppåt 150 personer deltog som mest i arbetet att förverkliga drömmar och skapa öppna rum i ett gigantiskt hus på Östermalm i Stockholm. Eftersom ingen annan gjort det tänkte jag berätta om min syn på det som hänt.

IDÉERNA KRING EN större husockupation i Stockholm har figurerat länge, sedan Stockholms Förenade Husockupanter (SFH) gick i graven för snart tre år sedan och efter ett antal misslyckade ockupationer. Stärkta av händelserna under första maj drogs riktlinjerna upp för hur en ockupation skulle gå till och genomföras.

Det utvalda huset, eller snarare husen, var SVTs gamla studior på Östermalm i Stockholm, vid Tunnelbanestationen Gärdet, inklämt mellan musik- och försvarshögskolan (!). Huset hade legat tomt i ett tiotal år och hyst uteliggare, graffitimålare och andra, och hunnit slitas ned ganska bra under tiden. Husets kulturvärde hade dock gjort att ägarna, statliga Vasakronan, inte kunnat riva för att bygga nytt.

Erfarenheter av tidigare husockupationer både i Stockholm och andra delar av landet fick ockupantgruppen att fundera över nya former för ockupationen. Tidigare har man ofta valt att bygga barrikader, att ha en fast grupp människor som barrikaderar huset. Resultatet har nästan uteslutande varit en tämligen omgående utrymning från polisens sida.

ISTÄLLET VALDE VI konceptet att öppna upp området och knyta många olika grupper och viljor till oss. Målet blev medlen, med en gemensam nämnare, öppna rum! Bostadslösa, uteliggare, teatergrupper, graffitimålare, punkare, ungdomar trötta på sina föräldrar, många var de som knöts till arbetet med att ockupera. Husens gigan-

tiska yta och många rum möjliggjorde att alla kunde arbeta med att förverkliga sina projekt utan att det krockade med någon annans arbete. Medlet för husockupationen blev det motsatta från tidigare, vi öppnade dörrar, klippte ner staket, satte upp stegar. Alla skulle kunna komma in och vara med och arbeta med att förverkliga projektet "Huset" som i folkmun blev namnet på det ockuperade huset (eller som sagt husen, med stor innegård och hundratals rum, uthus, matsalar etcetera).

Att säga när ockupationen startade är omöjligt. Uteliggare hade bott där från och till under en längre tid, och olika grupper valde att i olika omgångar gå in och arbeta. Men de möten som planerats inom Stockholms autonoma vänster, och som också var grogrunden för att detta arbete kunde starta, hade ett gemensamt datum då man inledde ockupationen.

MÅLET VAR ATT bedriva verksamhet och bo. Inte att synas eller vara spektakulära. Därför skedde heller ingen mediakontakt eller dialog med ordningsmakten. Däremot kontaktades husets ägare och grannarna om att vi var där och vad vi sysslade med. Vi kallade heller aldrig arbetet med Huset för en ockupation. Vi arbetade mot olika mål i samma hus, och ingen kunde tala för alla. Det centrala var den konstruktiva verksamheten, att ge folk yta att bo på, arbeta på, leva på och att förverkliga sina drömmar efter sina egna förutsättningar. Och i tre och en halv vecka lyckades vi!

Det var också de politiska grupperna, främst personer från anarkistfederationen i Stockholm, som var de drivande i arbetet. De som organiserade de gemensamma mötena, författade brev till husets ägare, grannar och organiserade mer praktiska saker som mat, vatten (som vi stal från försvarshögskolan) och el (om någon vet vart det röda dieselaggregat är så hör av er till SAF Stockholm). Men alla var med i beslutsprocessen och de öppna mötena för de som arbetade med huset kunde ha 70-80 deltagare samtidigt.

I TRE OCH EN HALV vecka arbetade vi med att förverkliga våra mål. Vår närvaro i huset intresserade naturligtvis både polis, ägarna och det av dem anlitade väktarbolaget, grannar och i viss mån också media. Flera polisbesök (alla utan konfrontation) inträffade, och flera personer blev gripna. Den sista dagen, den dag efter arbetet med huset blåstes av, vaknade de som övernat-

tade i huset av hur rivningsarbetare med uppbackning av ordningsvakten ägnade sig åt att riva och röja ut inredningen i huset. Ingen greps den morgonen, men allt vi skapat förstördes. En bulldozer användes för att riva inneväggar och medvetet förstöra möjligheterna att fortsätta arbetet med byggnaden. Nya staket och barrikader för att hålla oss ute sattes upp, och huset började dygnetruntbevakas av ordningsmakten.

Flera nätter i rad var vi där och rev staket och bröt ned barrikader. Kommunen kopplades också in i arbetet, och ett stormöte hölls i anslutning till huset tillsammans med Stockholms socialborgarråd Margareta Olofsson(v) om möjligheterna huruvida kommunen kunde hjälpa oss att få använda huset. Inte helt oväntat kammade man dock noll, politikereliten har aldrig varit intresserade av att myndiggöra människor. Speciellt inte marginaliserade grupper som fattiga, uteliggare, unga, studenter, kulturintresserade etcetera som hade intresse i huset.

ARBETET MED Huset var en erfarenhet. Veldig spretigt, väldigt jobbigt, väldigt svåröverblickbart och otroligt roligt. Sår i efterhand ångrar jag, och många med mig, vissa saker. Även om konceptet med att öppna huset och arbeta som vi gjorde var framgångsrikt, behöver det kompletteras med en bättre intern dialog och ett bättre försvar av den ockuperade ytan. Vi underskattade också möjligheterna med opinionsarbete. När mer information började sippra ut till lokaltidningar som Östermalmsnytt och Situation Stockholm fattade många tycke för vårt arbete, men då var ockupationen i många fall redan över. Vi borde också ha följt upp arbetet med ockupationen bättre. En bättre intern dialog hade inte ställt oss handfallna inför utrymningen i mitten av juni. Vi hade kunnat gå vidare till ett annat hus, eller mer medvetet jobbat med att behålla det vi hade.

I skrivande stund finns inte Huset längre. Med start i början av november började Vasakronan arbetet med att riva och istället bygga lyxlägenheter. Dessutom är sex personer dömda till låga böter för att ha deltagit i ockupationen. Inga fler tycks vara åtalade. Men jag kan avslöja att idéerna på ockupationer i Stockholm på intet sätt är döda. Mer kommer att hända inom det närmaste året. Håll ihop kamrater! Ockupera mera!★

U

Det finns mycket som ska fungera när en stor grupp människor organiserar sig tillsammans. Jag har fått in ett brev där problemen rör respektlösheten i att inte dyka upp i tid till möten. Problem som kan kännas oöverstigliga men här kommer lite tips, så misströsta inte! Dessutom har det kommit in en satirisk analys av problemen som vi alla ställs inför när vi kliver in i en videobutik, vilken film ska vi hyra?

Mötesrutiner

Hej! Jag är aktiv i ett nätverk av aktivister som delar en lokal. Vi har inte haft lokalen så länge men har redan flera problem. På stormötena har vi ibland bara varit två personer istället för tio-femton och därför har vi ställt in flera möten, och inte kunnat ta många beslut som det är bråttom med. Nu efter flera månader av inställda möten har jag också börjat tröttna på att gå dit. De möten som det har varit mycket folk på har inte heller känts bra. Fast alla grupper säger att de är antirasister och antisexister är det mest killar som pratar och avbryter på mötena, flera invandrare och tjejer har hoppat av och det känns som det uppstått nån slags styrelse fast vi har bestämt att vi inte ska ha nån. Vissa känner varandra väl och har småmöten, utan att de sagt till oss andra, där de verkar ta vissa beslut fast vi endast ska göra det på stormöten. Vad ska vi göra?

Lena

HEJ LENA! Genom att ni har en egen lokal har ni grunden för att bygga en riktigt bra rörelse. Ta ett beslut på att så mycket av verksamheten som möjligt ska vara just på lokalen, istället för att folk exempelvis börjar ha möten hemma hos varandra. Använder man den allmänna lokalen är det lättare för nya och för folk som inte känner andra så väl att komma på mötena eller vad det kan handla om.

Använd också lokalen som bas för infospridning! Jobba för att allting som ska hända och som inte är hemligstämpat anslås i lokalen. Samla också mötesanteckningar och beslut på en plats som alla vet om. Ju lättare tillgång det finns på information, som inte är hemlig, desto större är möjligheterna att folk känner sig delaktiga och ansvariga för verksamheten. Se också till att ni har en väl fungerande e-group där ni också skickar ut informationen som ni anslår. De flesta har möjlighet att kolla sin e-post gratis på exempelvis

bibliotek. Sätt också upp en brevlåda på lokalen så att folk kan lämna förslag eller klagomål. Ju tidigare man tar upp problem desto lättare blir dom att hantera.

BESLUTA OCKSÅ ATT alla stormöten ska vara beslutande. Ha alltid de möten som ni bestämt er för att ha och som ni informerat om på det sätt ni bestämt även om det bara kommer två pers. Jag tror att det är enda sättet att vända spiralen med att färre och färre kommer på mötena för att de inte blir av. Om folk vet att mötena alltid blir av kan det bli en omvänd effekt. Se också till att alltid börja på utsatt tid och att ni alltid bestämmer en sluttid för mötet. Då kan folk också känna sig mer motiverade att komma, för att man inser hur viktigt det är att själv komma i tid och vet när man kan beräkna att dra. Det omvända, när man inte vet om man kan vara med på hela mötena för att dom inte startar i tid och sen kan hålla på hur länge som helst gör lätt att man skiter i att gå.

Försök också att organisera mötena så mycket som möjligt, det brukar göra

mötena mer demokratiska. Ha alltid nån som för anteckningar, så slipper ni problemet med att ingen kommer ihåg vad som redan har diskuterats och beslutats.

En mötesunderlättare kollar av att folk exempelvis inte avbryter varandra. Ha hellre diskussioner i små grupper än i en stor. Då brukar folk ha lättare för att prata och det blir lättare att lära känna varandra. Försök också när ni gör andra saker att blanda så att folk som inte känner varandra jobbar ihop. Ju fler som känner sig bekväma med fler desto mer stiger chanserna för en schysst stämning. Då blir det också lättare att hantera konflikter.

Starta också gärna mötena med en runda på hur varje person mår. Det är också ett sätt att bli mer människor än bara mötesdeltagare med varandra. Det gör i sig att det är lättare att hantera konflikter, när man är mindre "vi" och "dom" för att man inte känner varandra.

BÖRJA OCKSÅ MED separatistisk verksamhet! Det är viktigt för exempelvis folk som drabbas av rasism och för tjejer att känna sig säkra i rörelsen. När man kan prata öppet om exempelvis den vardagsrasism och sexism som finns i rörelsen är det lättare att vilja förändra istället för att hoppa av, eller acceptera att man blir behandlad annorlunda. Det är lättare att komma dit, ta plats och reagera när man är med och känner stödet av andra som har liknande erfarenheter, som kan bekräfta det man känner istället för att ifrågasätta och försvara sig. Utan separatistisk verksamhet kan folk lätt känna sig pressade att tycka att allting ska kännas så jävla bra i rörelsen för att alla är vänsteraktivister, när det i själva verket känns skit och när man tror att man är ensam om att tycka det.

Ok, det var några grundläggande tips för en lyckad revolutionär verksamhet. Hoppas att det blir bättre!★

Dolores La Concha

Att hyra eller inte hyra film?

ATT HYRA VIDEO ÄR något som jag och andra kamrater med mig ofta upplever som besvärligt, minst sagt. Hur kommer det sig att det ofta slutar med att vi står i videoaffären åtminstone en timme innan vi kommer på någon film som vi kan se (om vi ens hittar någon bland all produktplacerad smörja som produceras)? Och ändå slutar det ofta med att minst en i sällskapet känner sig missnöjd.

Frukostbrödet är inte en sådan, men videohyrning eller valet av skivor som skall spelas på förfesten eller middagen etc kan ofta lätt leda till en intressekonflikt.

JAG TROR ATT DETTA till stor del beror på att människor idag inte bygger sin identitet på samma sätt som tidigare generationer. Idag identifieras en person inte med sin

familj eller område, snarare med sin subkultur. Dessa subkulturer är en del i ett konsumtionsmönster, om du gillar eller ogillar en viss musik, så gillar eller ogillar du även troligt en viss mat, vissa åsikter samt en viss slags film.

Så det som jag tror händer när det blir en intressekonflikt runt videohyrandet är att personer som absolut vill se "sina" filmer gör detta för att kunna bli bekräftade. Om din populärkultur bekräftas så bekräftas även du. För att få sin vilja fram har jag märkt att riktigt fula manipulerings-tekniker hos vissa personer helt plötsligt blivit självklara och för-

Om du inte känner igen dig i det jag beskriver så är det enbart positivt, men om du känner igen det här beteendet så är min tanke kanske värd att fundera på. Jag har en teori som ni som läsare själva får avgöra om det kan ligga någon poäng i eller inte.

Denna teori börjar med att påstå att alla möten med andra människor präglas av någon form av maktindelning mellan underordning och dominans. Ofta spelar denna maktfördelning ingen större roll, åtminstone inte i vardagssituationerna. Om du står i affären eller containern, du och den/de du bor med diskuterar om ni ska ha kavring eller rågbröd till frukosten. Då överlever du nog eftersom det väsentliga ändå är att du får bröd till din frukost. Men vissa situationer hamnar oftare i en intressekonflikt än andra.

svarbara (då alltid med känsloargument), personer som i andra sammanhang är väldigt uppmärksamma på sitt beteende. Jag ska demonstrera dessa manipulerings-tekniker i några roller som jag ofta märkt återkommer. Dessa roller visar på några manipulerings-tekniker och följderna.

Offret: det är den person som inte orkar bråka om vilken film som skall ses, utan helt enkelt skiter i att säga sin åsikt (inte helt ovanligt att denna person är en kvinna).

Martyren: detta är personen som kommer med fraser som "skit i mig då", "jag ville ändå inte se på video", "jag kan hyra den här filmen någon annan gång", "det var inte så viktigt" etcetera. Personen som använder skuld som sitt vapen i intressekonflikten.

Den arge: Det här är personen som tar kamp, och blir förbannad. Det är allt eller inget som gäller, och helst ska det bli allt och personen går i strid för detta.

Den asocialt lyssnande personen: Denna person har i all hemlighet bestämt sig vilken film som skall ses, så när andra alternativ uppdragas så låtsas personen läsa filmens baksida, låtsas lyssna på argumenten. Men detta är bara ett medvetet skådespel, något som ger personen i fråga lite mer tid för att sen kunna övertyga de andra om att det egentligen är "sin" film som de bör se.

Medlaren: Vad är en konflikt utan medlare? Det här är personen som försöker hitta filmer som alla vill se.

Experten: Det är videotjejen/killen som spenderar sin tid som självutnämnd eller utbildad filmvetare och som då ofta använder dels sitt intresse för film till att tydligt klargöra vilka filmer som den sett eller påstår sig ha sett. Och dels koppla diverse filmer till andra experter, som till exempel filmkrönikan, olika filmtidningar och internet. Den här personen får en given roll som experten som de andra som oftast lyssnar på.

DET FINNS FLER roller men de här tycker jag är de tydligaste. Jag har märkt att det finns ett antal strategier för att hindra att videohyrandet ska bli ett laddat moment i tillvaron. En taktik som ett par jag känner hade, var att de båda skrev ner alla filmer som de sett på varsitt papper och de filmer som båda tyckte om såg de. Ett annat är att hyra flera filmer, så istället för att hyra en film så hyrs det fem filmer. Alla får sin vilja igenom och allt är bra. Oftast brukar jag vara i situationen att vi skramlar ihop till filmen ett par stycken, så vår taktik blir ofta att efter en timma så skiter vi i att hyra film och far hem och gör något annat.

Men vad är poängen undrar ni då? Han skriver så här mycket och vad vill han egentligen?

Det jag vill komma fram till är att det inte bara är på möten som manipulerings-tekniker flitigt används utan även i många vardagliga situationer, framförallt situationer som på något sätt kan bekräfta identiteten eller positionen i gruppen. Så tänk på det när ni hyr video, även om Terrorister kan verka vara ett givet val att se, vill alla se den?★

Nathan Lindberg

Betraktelse från Palestina

Så här ser det ut om kvällarna i Nablus. Varje kväll ser ut så här. Oavsett om det är utgångsförbud eller inte, om det är sommar eller vinter, om jag är där eller om jag är någon annanstans. Så här ter sig vägen mellan Balata och stadskärnan när det är mörkt. Även nu. Antagligen vajar till och med draken fortfarande i elledningen. Just nu.

Kanske kommer det en unge med sin handkärna, på väg hem till flyktinglägret från dagens försäljning. Han (givetvis en han, tjejerna och de unga kvinnorna är osynliga här) håller emot i nerförsbacken. Om han fortfarande har någon tyngd i kärran, en tyngd som kan uppväga hans vikt, så lutar han sig kanske framöver och rullar ner. Bromsar med fötterna. Tyngden, meloner som inte blev sålda, eller några kartonger med billigt plastkrimskrams från Asien behöver han så att inte kärran tippas bakåt när han halvt hänger sig på den.

Barnen är lätta här. Det behövs inte så många meloner för att väga upp tyngden. Små, spinkiga, snabba barn. Lätt blir man förfärad när 12-åringar ber om cigaretter. De röker precis lika vana som de vuxna männen. Tills man förstär att de inte alls är elva eller tolv år gamla utan snarare 16-17. Det är som om de stannar upp i växten. Får inga breda axlar, inga muskler. Spinkiga, klena för sin ålder.

Detta gäller pojkarna. Jag vet inte hur det är med flickorna, de är som sagt osynliga. I alla fall för mig. För främlingen.

JAG ÄR EN FRÄMLING. Visserligen inte längre en främmande främpling, jag har förstått vissa saker. Jag har upptäckt småpojknas verkliga ålder och jag vet varför barn säljer meloner till sent på kvällen. Jag vet också varför ingen är ute på gatorna om natten, när det är ljummet, vindstilla och tyst. Då dammet äntligen har lagt sig och bara rättornas krafande hörs från de tillfälliga sophögar. Även nätter då det inte är utgångsförbud är gatorna tomma. Jag vet varför. Men jag är en främpling ändå. Det är svårt att inte vara främpling när man lever ett helt annat liv. Ett liv med ett svenskt pass istället för ett skrynkligt id-kort i en flottig plastficka. Med tillgång till bra sjukvård, till och med i Israel eller i Sverige om det skulle gå illa. Med möjligheten att åka till närmaste stad eller till och med till havet om jag skulle vilja. Ett liv som har ett helt annat värde i ockupationsmaktens ögon.

TROTS FRÄMLINGSKAPET förstär jag en del. Sânt som människorna i Balata kan försöka förklara för mig men som de antagligen inte lyckas med för att det inte går att förklara. Som till exempel varför byborna i Azmooth, den lilla byn precis utanför Nablus, inte ville att ISM tog ner en

grind som blockerar vägen mellan byn och staden. Effektivt omöjliggör den för bilar att natttid smita in till staden. Dagtid är vägen stängd ändå, då står det minst en bepansrad bil och vaktar, några håglösa unga soldater hänger och skriker oförskämdheter åt folk som kommer för nära. Under natten skulle det vara möjligt att köra in till Nablus, kanske för att transportera ost eller frukt som ska säljas på torget eller för att skjutsa en gamling till sjukhuset. Men med den stora tunga stålgrinden stängs den möjligheten. För ett gäng ISMare, med bräckjärn, skiftnyckel och en domkraft skulle det vara lätt att ta ner den och välta den i diket. Men byborna vet att det inte hjälper, ingenting blir vunnet med en sån aktion. Armén är alltid starkare. Människorna vet vad som skulle bli följden om vi tar ner avspärningen: Några nätters oro i byn som hämnd, med skottlossning från armén och stenkastning från ungarna som alltid är beredda. En tank som står och blockerar vägen dygnet runt under några veckor framöver, nervösa och skjutberedda militärer som vaktar de små stigarna genom olivlundar och över berg som människorna använder för att smita in till staden. Och sedan monterar grinden upp igen. Inget blir vunnet. Armén är alltid starkare.

JAG FÖRSTÄR OCKSÅ var hatet kommer ifrån. Vad som matar människornas desperation. Tryckta mot väggen, förnedrade, bestulna på sina liv tvingas de ser på hur deras barn dödas, hur husen sprängs, hur föräldrarna försvinner i fångelser i Israels öken. Det finns tusentals saker att göra motstånd mot. Vägspärrar som skördar liv när ambulanstransporter inte släpps igenom, israeliska bosättare som tar vad de vill ha, som fördriver, misshandlar och dödar. Undernäring, sjukdomar, fattigdom och ett meningslöst liv i flyktinglägren, med en ständig hemlängtan till familjens hemby någonstans i Israel. Varenda minut av livet präglas av ockupationen.

ATT ARBETA MED ISM i Palestina består av flera saker. Att sätta sig framför en tank och utmana militären är den minst viktiga delen. Att underlätta människornas liv trots förtryck från israeliska myndigheter, militären och bosättarna är inte heller det väsentliga. I bästa fall ger det små delsegrar som ger ett litet andrum, som skyddar en kort stund. Kanske skjuts det bara med "gummikulor" och inte med skarpa skott, eller så släpps den sjuka gamla kvinnan genom kontrollpunkten lite snabbare för att ISM är där och iakttar och tjarar. Små, nästan symboliska vinster som i längden inte betyder nåt mer än för några enskilda personer. Armén är alltid starkare.

Det är inte adrenalinet, den sällsynta möjligheten att fokusera all sin ilska på ett enda svin som trakasserar, misshandlar eller dödar som ger ISM-arbetet dess mening. Inte heller är det den ständiga konfrontationen, ännu mindre den förfärliga tårgasen eller den skenbart enkla världsbilden; gott här, ont där.

Mycket viktigare är att vara där. Viktigast är vår solidaritet. Människorna här vet hur man kämpar, de behöver inga ungdomar från nord som kommer för att visa hur man gör motstånd. Men de behöver oss för att slippa kämpa ensamma. För att inte känna sig bortglömda av resten av världen. Det är inte svårare än så, vår närvaro ger styrka. Och när det fungerar riktigt bra räcker den styrkan så pass långt att armén för en gångs skull inte är den starkare parten.★

Björn, ISM-Malmö
ism_malmo@yahoo.se

För mer info om ISM:
www.palsolidarity.org
www.ism-sweden.org

Mannen var ett av fyra offer för en hussprängning i Askar Camp i Nablus. Tidigt på morgonen kom den israeliska militären till fyravåningshuset och beordrade alla att lämna sina lägenheter. Tillsammans med två andra män vägrade han att lämna huset. Efter att militären sköt in ett pansarskott in i huset sprängdes sedan resterna. Under 45 minuter körde sedan en bulldozer över ruinen och förvandlade husresterna till smulor; ingen som befann sig inne i huset ska kunna överleva. Under hela tiden som bulldozern körde omkring på hus och offer försökte ISM-are förgäves övertala soldater att tillåta ambulanser att leta efter människor i ruinen.

Hussprängningen blev det definitiva slutet på en ensidig vapenvila som Hamas, Al Aqsa-martyrerna och Jihad Islamia hade utropat.

Politiska fångarnas dag på AL-Najah universitetet i Nablus. Mödrar och syskon visar bilder på sina anhöriga som sitter fängslade i israeliska fångelser. Mer än 8000 palestinier sitter i ett tjugotal fångelser utspridda i Israel. En stor del av dessa fångar är "administrativt fängslade", det vill säga är fängslade i halvårsperioder utan att vara dömda, utan att få en rättegång, utan att överhuvudtaget vara anklagad för något. Många familjer har inte råd att anlita en advokat åt den fängslade. Halvårsperioden kan utan juridisk procedur förlängas om och om igen.

För mer information om fångarnas situation: www.addameer.org

Hjälp till att fånga en civilsnut!

FYLL I RUTORNA

och ge till aktivisten som kommer till platsen

Fordon, reg nr, märke, färg	Försvann till ☐ fots ☐ motorfordon ☐ cykel	Riktning vid försvinnandet	Hur många gärningsmän
-----------------------------	--	----------------------------	-----------------------

Man/Kvinna

Ålder

Längd

Vikt

Hårfärg

Ögonfärg

Dialekt

Vapen/Tillhygge

Ärr/Tatueringar/
Tygmärken

Hatt/Keps/Mössa/
Öronsnäcka

T-tröja/Skjorta/Luvtröja

Jacka/Kappa/
Skinsjackinga

Byxor

Skor

Andra iakttagelser

Rapportera civilare
Omedelbart!

TALA TYDLIGT

Namn.....Tfn.....

Brand
Box 150 15
140 65 Stockholm

Vid brådskande fall
brand@motkraft.net